

การแสดงเดี่ยวฟลูต โดย ธนัช ชววิสุทธิกุล

นายธนัช ชววิสุทธิกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก ภาควิชาดุริยางคศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์นี้พร้อมทั้งเอกสารแนบที่เกี่ยวข้อง
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

A FLUTE RECITAL BY THANACH CHAWAWISUTTIKON

Mr.Thanach Chawawisuttikoon

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Fine and Applied Arts Program in Western Music

Department of Music

Faculty of Fine and Applied Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

โดย

สาขาวิชา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

การแสดงเดี่ยวฟลูต โดย ธนัช ชววิสุทธิกุล

นายธนัช ชววิสุทธิกุล

ดุริยางคศิลป์ตะวันตก

รองศาสตราจารย์ ชงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ศุภกรณ์ ดิษฐพันธุ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. ณัฏชา พันธุ์เจริญ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ชงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา)

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร)

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. วีระชาติ เปรมานนท์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นภนันทน์ จันทร์อรทัยกุล)

ธนัช ชววิสุทธิกุล : การแสดงเดี่ยวฟลูต โดย ธนัช ชววิสุทธิกุล

(A FLUTE RECITAL BY THANACH CHAWAWISUTTIKOON)

อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ. ชงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา, 62 หน้า.

การแสดงบรรเลงเดี่ยวฟลูตเป็นการพัฒนาทักษะในการบรรเลงฟลูต โดยผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงคลาสสิกที่ประพันธ์ขึ้นสำหรับฟลูตจากรูปแบบการนำเสนอและรูปแบบการประพันธ์ที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นบทเพลงระดับมาตรฐานสากลที่ใช้สำหรับในสถาบันอุดมศึกษาทั่วโลก ผู้แสดงได้ศึกษาทั้งด้านประวัติของผู้ประพันธ์ การวิเคราะห์บทเพลง การวางแผนการฝึกซ้อม การพัฒนาความสามารถด้านเทคนิคการบรรเลง โดยในการแสดงเดี่ยวฟลูตนี้ ผู้แสดงได้เลือกบทเพลงในการแสดงครั้งนี้ จำนวน 5 บทเพลงดังนี้

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach
2. Prélude et Scherzo ประพันธ์โดย Henri Büsser
3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 ประพันธ์โดย Charles – Camille Saint – Saëns
4. Sonata in D major, Op.94 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev
5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2 ประพันธ์โดย Claude Bolling

การแสดงครั้งนี้ใช้เวลารวมประมาณ 75 นาที

ภาควิชา.....ดุริยางคศิลป์

สาขาวิชา ดุริยางคศิลป์ตะวันตก

ปีการศึกษา.....2555

ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อ อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5486734035 : MAJOR WESTERN MUSIC

KEYWORDS : FLUTE / RECITAL

THANACH CHAWAWISUTTIKOON : A FLUTE RECITAL BY THANACH
CHAWAWISUTTIKOON

ADVISOR: ASSOC. PROF. TONGSUANG ISRANGKUN NA AYUDHYA, 62 pp.

Abstract

The purpose of this solo flute recital is to improve the competence of flute playing. The selected repertoires are originally composed for flute with different structures and composing styles, which are standard repertoires for postgraduate degree recital. In addition, all of the pieces have been analyzed including a research of each composer’s biography with the preparation of the performance and rehearsals. There are five pieces selected for this recital.

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030 by Johann Sebastian Bach
2. Prélude et Scherzo by Henri Büsser
3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 by Charles – Camille Saint – Saëns
4. Sonata in D major, Op.94 by Sergei Prokofiev
5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2 by Claude Bolling

Approximate time of the performance: 75 minutes

Department : Music

Student’s Signature

Field of Study : Western Music

Advisor’s Signature

Academic Year : 2012

กิตติกรรมประกาศ

การแสดงเดี่ยวฟลูตในครั้งนี้ ลำดับแรกผู้แสดงขอกราบขอบพระคุณมารดาของผู้แสดง คุณแม่วัชรา ชววิสุทธิกุล ผู้ซึ่งเป็นผู้ผลักดันคนแรกในการศึกษาทางด้านดนตรีและสนับสนุนให้ผู้แสดงมาศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ลำดับต่อมาคือบิดาของผู้แสดง คุณพ่อศิวัช ชววิสุทธิกุล พี่ชายของผู้แสดง นายสรุจ ชววิสุทธิกุล รวมถึงญาติทุกท่านที่ผู้แสดงเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ณรงค์ฤทธิ์ ธรรมบุตร รองศาสตราจารย์ชงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา ศาสตราจารย์ ดร.วีระชาติ เปรมานนท์ รองศาสตราจารย์ดวงใจ อมาตยกุล ศาสตราจารย์ ดร.ฉัชชา พันธุ์เจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศศิ พงศ์สรายุทธ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปานใจ จุฬาพันธุ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นรอรอด จันทร์กล้า อาจารย์ ดร.รามสุร สีตลายัน อาจารย์บัณฑิตพัฒน์ ตั้งไพบูลย์ อาจารย์มารุต มโนรัตน์ อาจารย์ปฎิภาณ พูลสวัสดิ์ อาจารย์ธีร์ เขียวชอุมา อาจารย์ปัญญา เสน่ห์ อาจารย์อัครพล เดชวัชรนนท์ และอาจารย์ชาญสรศักดิ์ วรรณะ ที่ได้พำร้าสอนวิชาความรู้ทางด้านดนตรีแก่ผู้แสดงด้วยความเมตตา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่อยู่เคียงข้างผู้แสดง สุดท้ายขอขอบพระคุณ คุณศิษฐกร พันธภา และคุณภคินี พันธภา ที่ให้ความอนุเคราะห์ทางด้านทุนการศึกษาแก่ผู้แสดง จนผู้แสดงสามารถมาถึง ณ จุดนี้ได้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง.....	2
1.3 ขอบเขตของการแสดง.....	2
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
บทที่ 2 อรรถาธิบายบทเพลงวิทยานิพนธ์.....	4
2.1 Flute Sonata in B minor, BWV 1030 โดย Johann Sebastian Bach.....	4
2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง.....	4
2.1.2 บทวิเคราะห์.....	6
2.1.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง.....	11
2.1.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	12
2.2 Prélude et Scherzo โดย Henri Büsser.....	13
2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง.....	13
2.2.2 บทวิเคราะห์.....	14
2.2.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง.....	17
2.2.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	17
2.3 Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 โดย Charles – Camille Saint – Saëns.....	20
2.3.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง.....	20

2.3.2 บทวิเคราะห์.....	21
2.3.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง.....	21
2.3.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	22
2.4 Sonata in D major, Op.94 โดย Sergei Prokofiev.....	24
2.4.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง.....	24
2.4.2 บทวิเคราะห์.....	25
2.4.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง.....	31
2.4.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	31
2.5 Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 โดย Claude Bolling.....	35
2.5.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง.....	35
2.5.2 บทวิเคราะห์.....	36
2.5.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง.....	39
2.5.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข.....	39
บทที่ 3 วิธีการแสดงเดี่ยวฟลูต.....	40
3.1 ข้อมูลการแสดง.....	40
3.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง.....	40
3.3 วัน เวลา สถานที่การแสดง.....	40
3.4 วิธีการแสดงเดี่ยว.....	41
3.5 แนวทางปฏิบัติและกระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดง.....	41
3.6 ตารางการวางแผนเสนองาน.....	42
3.7 การแสดง.....	43
3.8 รายการและเวลาการแสดง.....	43
บทที่ 4 สุจิตร์การแสดงและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง.....	44
4.1 สุจิตร์การแสดง.....	44
4.2 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง.....	56

บทที่ 5 บทสรุปและคำแนะนำ.....	57
5.1 คำแนะนำ.....	57
5.2 บทสรุป.....	58
รายการอ้างอิง.....	59
ภาคผนวก บันทึกการแสดงผลด้วยฟลูต โดย ธนัช ชววิสุทธิกุล.....	60
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	62

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

การแสดงเดี่ยวฟลูตเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแสดงดนตรี ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยการแสดงในครั้งนี้ ผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงคลาสสิกที่ประพันธ์ขึ้นสำหรับฟลูตจากรูปแบบการนำเสนอและรูปแบบการประพันธ์ที่แตกต่างกัน ผู้แสดงได้ศึกษาและพัฒนาองค์ความรู้ ทั้งด้านความสามารถในการบรรเลงฟลูต การวิเคราะห์หีบเพลง การวางแผนการฝึกซ้อม และการพัฒนาความสามารถด้านเทคนิคการบรรเลงที่สำคัญ

ก่อนที่ผู้แสดงจะมาถึงในจุดนี้ ผู้แสดงเริ่มศึกษาการบรรเลงฟลูตตั้งแต่เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เคยบรรเลงในวงโยธวาทิตของโรงเรียน หลังจากนั้นจึงได้ศึกษาต่อทางด้านการแสดงฟลูตอย่างจริงจังในระดับปริญญาบัณฑิต ซึ่งจากการที่ศึกษานั้น ผู้แสดงได้ค้นพบว่ายังมีบทเพลงฟลูตที่น่าสนใจและมีความสำคัญในประวัติศาสตร์ของดนตรีคลาสสิกที่มีชื่อเสียงได้รับความนิยมในการบรรเลงอยู่อีกมากมาย ซึ่งในกลุ่มบทเพลงเหล่านั้น จะมีบทเพลงที่มีความยากมารวมอยู่ด้วย ซึ่งนอกจากจะต้องใช้เวลาและความชำนาญในการซ้อมแล้ว เพลงเหล่านั้นต้องใช้เทคนิคการบรรเลงระดับขั้นสูง และต้องเข้าใจถึงรูปแบบของการประพันธ์ด้วย ซึ่งหลังจากที่ผู้แสดงได้จบการศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิตแล้ว ผู้แสดงได้ทำงานทางด้านการสอนดนตรีและการแสดงดนตรีเป็นอาชีพหลัก นอกจากนั้น ผู้แสดงยังได้ศึกษาและพัฒนาความรู้ทางด้านดนตรีให้ตัวเองอยู่เสมอ ด้วยเหตุเหล่านี้จึงทำให้ผู้แสดงตัดสินใจกลับไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต เพื่อที่จะศึกษาบทเพลงที่มีความยากและไม่คิดว่าจะสามารถเล่นได้ ซึ่งถ้าผู้แสดงได้วางแผนการซ้อมอย่างดี และศึกษาเพลงอย่างละเอียดแล้ว ผู้แสดงคิดว่าจะสามารถบรรเลงได้เป็นอย่างดี

การแสดงเดี่ยวฟลูตเป็นการใช้แนวคิดและวิธีการบรรเลงจากการศึกษาบทเพลงต่าง ๆ ดังที่ผู้แสดงได้กล่าวข้างต้น นอกจากนี้ผู้แสดงยังได้ค้นคว้าและศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับยุคสมัยต่าง ๆ ของบทเพลงรวมถึงประวัติของผู้ประพันธ์บทเพลงที่จะใช้บรรเลงสำหรับการแสดง พร้อมทั้งศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเล่นบทเพลงกับศิลปินระดับโลกหลาย ๆ ท่าน เพื่อให้เป็นแนวความคิดในระดับสากล แต่ในบางมุมมองนั้น ผู้แสดงมีความคิดที่แตกต่างในการบรรเลง ซึ่งเกิดจากการตีความบทเพลงจากข้อมูลที่ผู้แสดงได้ศึกษาและค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงเดี่ยวครั้งนี้ เพราะเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่ผู้แสดงได้ค้นพบ ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังและผู้สนใจจะนำไปศึกษาต่ออีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง

ผู้แสดงมีวัตถุประสงค์หลักในการแสดงดังนี้

1. เพื่อเพิ่มทักษะการบรรเลงฟลูตโดยบรรเลงบทเพลงที่อยู่ในระดับบัณฑิตศึกษา
2. เพื่อศึกษาและเรียนรู้วิธีการจัดการแสดงเดี่ยวฟลูต
3. เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์และความมั่นใจในการแสดงคอนเสิร์ตในลักษณะการบรรเลงเดี่ยวฟลูต
4. เพื่อพัฒนาการถ่ายทอดความรู้สึกและการตีความลงในบทเพลง
5. เพื่อเผยแพร่ผลงานการแสดงเดี่ยวฟลูตให้กับนักเรียน นิสิต นักศึกษาวิชาเอกการแสดงดนตรีและผู้ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีโดยทั่วไป

1.3 ขอบเขตของการแสดง

ผู้แสดงได้กำหนดขอบเขตของบทเพลงที่ใช้ในการแสดงไว้จำนวน 5 บทเพลงดังนี้

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach (ค.ศ. 1685 – 1750) แบ่งออกเป็น 3 กระจวน ได้แก่
 - กระจวนที่ 1 จังหวะช้าปานกลาง (Andante)
 - กระจวนที่ 2 จังหวะช้าและอ่อนหวานนุ่มนวล (Largo e dolce)
 - กระจวนที่ 3 จังหวะเร็วมาก (Presto)
 ใช้เวลาบรรเลงประมาณ 18 นาที
 2. Prélude et Scherzo ประพันธ์โดย Henri Büsser (ค.ศ. 1872 – 1973)
 - ใช้เวลาบรรเลงประมาณ 6 นาที
 3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 ประพันธ์โดย Charles – Camille Saint – Saëns (ค.ศ. 1835 – 1921)
 - ใช้เวลาบรรเลงประมาณ 7 นาที
- หลังจากจบการบรรเลงบทเพลงที่ 3 พักรการแสดง 15 นาที
4. Sonata in D major, Op.94 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev (ค.ศ. 1891 – 1953)
 - แบ่งออกเป็น 4 กระจวน ได้แก่
 - กระจวนที่ 1 จังหวะเร็วค่อนข้างสบาย (Andantino)

กระบวนที่ 2 จังหวะเร็วสนุกสนานร่าเริง (Scherzo)

กระบวนที่ 3 จังหวะช้าปานกลาง (Andante)

กระบวนที่ 4 จังหวะเร็วอย่างมีพลัง (Allegro con brio)

ใช้เวลาบรรเลงประมาณ 18 นาที

5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2 ประพันธ์โดย Claude Bolling
(ค.ศ. 1930 – ปัจจุบัน) ใช้เวลาบรรเลงประมาณ 10 นาที

ใช้เวลาในการแสดงรวมประมาณ 75 นาที

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้แสดงได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการแสดงนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. สามารถพัฒนาทักษะการบรรเลงฟลูตในระดับขั้นสูง
2. สามารถวิเคราะห์และอธิบายบทเพลงที่ใช้สำหรับการแสดงนี้ได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถจัดการวางแผนการแสดงเดี่ยวฟลูตได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
4. สามารถนำไปเป็นตัวอย่างให้กับผู้ที่กำลังศึกษาบทเพลงที่เหมือนกับการแสดงนี้ รวมถึงบทเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับบทเพลงที่ใช้ในการแสดงนี้ด้วย
5. ได้เป็นส่วนหนึ่งในการสืบสานบทเพลงฟลูตที่มีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์

บทที่ 2

อรรถาธิบายบทเพลงวิทยานิพนธ์

เนื้อหาในบทนี้ผู้แสดงกล่าวถึงสิ่งที่ผู้แสดงได้ศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้สำหรับการแสดงเดี่ยวฟลูต โดยจะกล่าวถึงในเรื่องของความสำคัญของบทเพลง การวิเคราะห์รูปแบบของการประพันธ์ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้แสดงเข้าใจบทเพลงและวิธีการบรรเลงมากขึ้น รวมถึงการแนะนำวิธีการและกระบวนการในการฝึกซ้อมบทเพลง การวางแผนและแก้ปัญหาที่น่าจะเกิดขึ้นในระหว่างการฝึกซ้อม เพื่อเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์กับการแสดงเดี่ยวฟลูตและสำหรับผู้สนใจทางด้านดนตรี

ส่วนในบทที่ 2 นี้ ผู้แสดงจะใช้คำศัพท์บัญญัติประเภทดนตรีจากพจนานุกรมที่ชื่อ “พจนานุกรม ศัพท์ดุริยางคศิลป์” โดย ศาสตราจารย์ ดร.ณัชชา พันธุ์เจริญ (2552) แทนคำศัพท์ดนตรีภาษาต่างประเทศที่ปรากฏขึ้นในบทที่ 2 นี้ ส่วนคำศัพท์ที่ไม่ได้ปรากฏความหมายในพจนานุกรมนั้น ผู้แสดงจะยกตัวอย่างประกอบพร้อมอธิบายความหมายด้วยตนเองหรืออ้างอิงจากแหล่งข้อมูลที่สามารถเชื่อถือได้

2.1 Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach

2.1.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง

โยฮัน เซบาสเตียน บาค (Johann Sebastian Bach, ค.ศ. 1685 – 1750) เป็นนักประพันธ์เพลงที่ได้สร้างสรรค์ผลงานคุณภาพในยุคบาโรกไว้อย่างมากมาย ซึ่งสามารถใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาทางด้านทฤษฎีดนตรี ควบคู่ไปกับหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่บาคได้คิดค้นสร้างขึ้นไว้อย่างไรก็ตามในยุคที่บาคยังมีชีวิตอยู่ บาคเป็นผู้ที่รู้จักกันในนามของนักออร์แกนผู้ที่มีความสามารถมากกว่าเป็นผู้ประพันธ์เพลงชื่อดัง

บาคเป็นชาวเยอรมัน เกิดเมื่อวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1685 เมืองไอเซนาค (Eisenach) เป็นบุตรชายของ โยฮัน อัมโบรซิอุส บาค (Johann Ambrosius Bach, ค.ศ. 1645 – 1695) ซึ่งเป็นนักไวโอลินฝีมือดีแห่งเมืองไอเซนาค มารดาชื่อ อลิซาเบท ลัมเมอร์เฮิร์ท บาค (Elisabeth Lämmerhirt Bach, ค.ศ. 1644 – 1694) บาคอยู่ในตระกูลของนักดนตรี โดยได้รับการศึกษาทางด้านดนตรีจากบิดาและญาติ เมื่อบาคอายุได้ 15 ปี ได้เดินทางติดตามครูดนตรีไปยังเมือง ลูนเบิร์ก (Lüneburg) และได้เป็นนักร้องประจำโบสถ์เซนต์ไมเคิล (Church of St. Michael) ค.ศ. 1701 บาคสามารถหาเลี้ยงตัวเองได้โดยการเป็นนักดนตรีออร์แกน

เมื่อบาคอายุได้ 18 ปี บาคก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักออร์แกนประจำโบสถ์ในเมืองอาร์นชตัดท์ (Arnstadt) จากนั้นเมื่อ บาคอายุได้ 23 ปี เขาได้รับตำแหน่งที่สำคัญคือเป็นนักออร์แกนประจำราชสำนักของดยุกแห่งไวมาร์ (Duke of Weimar) ในขณะที่บาคทำงานรับใช้ราชสำนักต่าง ๆ บาคได้มีโอกาสประพันธ์เพลงสำหรับคนตรีเชมเบอร์จำนวนมากแต่เอกสารโน้ตเพลงต่าง ๆ ของเขาได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งในปัจจุบันคงเหลือไว้ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น เช่น บทประพันธ์โซนาตาสำหรับเดี่ยวไวโอลินและปาร์ติตา (Partita) จำนวน 6 บท บทประพันธ์สำหรับคีย์บอร์ดและไวโอลินจำนวน 6 บท โซนาตาสำหรับไวโอลินและคอนติโนโอจำนวน 2 บท โซนาตาสำหรับฮาร์ปซิคอร์ดและไวโอลาจำนวน 3 บท โซนาตาสำหรับเดี่ยวฟลูตจำนวน 1 บท นอกจากนี้ยังมีบทประพันธ์ The Musical Offering ซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่ใช้เทคนิคลีลาการสอดประสานทำนองแบบฟิวท์ที่มีถึง 6 แนวเสียง อันประกอบด้วยแคนนอนจำนวน 10 บท และโซนาตาสำหรับฟลูต ไวโอลินและเบสคอนติโนโอ

ทางด้านชีวิตส่วนตัว บาคแต่งงานครั้งแรก เมื่ออายุ 20 ปี ในวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1707 กับ มาเรีย บาร์บารา (Maria Barbara, ค.ศ. 1684 – 1720) มีลูกด้วยกันทั้งหมด 7 คน แต่ในปี ค.ศ. 1720 มาเรียได้เสียชีวิต หลังจากนั้นบาคจึงได้แต่งงานใหม่กับนักดนตรีที่ชื่อแอนนา แมกดาเลนา วิลเคน (Anna Magdalena Wilcken, ค.ศ. 1701 – 1760) ในช่วงเดือนธันวาคม ค.ศ. 1721 และมีลูกกับแอนนาอีกถึง 13 คน โดยบาคมีลูกทั้งหมด 20 คนจากการแต่งงานสองครั้ง ลูกชายสามคนของเขาเจริญรอยตามเขา โดยการประกอบอาชีพเป็นผู้ประพันธ์เพลงและนักดนตรี โดยลูกชายคนโตคือ วิลเฮลม ฟรีเดมานน์ (Wilhelm Friedemann, ค.ศ. 1710 – 1784) เป็นผู้ที่มีความอัจฉริยะทางด้านดนตรี โดยได้ประพันธ์เพลงสำหรับออร์แกนและคีย์บอร์ดไว้มากมายหนึ่งแต่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตของแวดวงดนตรี และตายจากโลกนี้ไปพร้อมกับความสิ้นเนื้อประดาตัว ส่วนลูกชายอีกคนคือ คาร์ล ฟิลลิป เอมานูเอล (Carl Philipp Emanuel, ค.ศ. 1714 – 1788) ประพันธ์เพลงสำหรับคีย์บอร์ดและซิมโฟนีในแนวยุคคลาสสิกไว้ ซึ่งเป็นยุคที่เปียโนเข้ามาแทนที่ฮาร์ปซิคอร์ด และโยฮัน คริสเตียน (Johann Christian, ค.ศ. 1735 – 1782) ซึ่งไปมีชื่อเสียงในประเทศอังกฤษในฐานะนักแต่งเพลงซิมโฟนี คอนแชร์โตสำหรับเปียโนและโอเปร่าในแนวคลาสสิก

บาคถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1750 รวมอายุได้ 65 ปี บาคได้สิ้นใจท่ามกลางความอาลัยของบรรดาลูก ๆ ซึ่งมีทั้งหมดถึง 20 คน ภรรยา ลูกศิษย์ และมิตรสหายทั้งหลายได้ทำพิธีฝังศพไว้ใกล้ ๆ กับโบสถ์เซนต์จอห์น (Church of St. John) ณ เมืองไลพ์ซิก (Leipzig) ในช่วงชีวิตของบาคนั้น บาคเป็นนักออร์แกนและหัวหน้าวงประสานเสียงตามโบสถ์สำหรับศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์หลายแห่ง ทุกคนรู้จักบาคในฐานะนักออร์แกนและนักดนตรีที่มีชื่อเสียงแต่มิได้รับการยกย่องในฐานะนักประพันธ์เพลงชั้นเยี่ยมแต่ประการใด

อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน บาคได้ชื่อว่าเป็นศิลปินผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคสมัยบาโรก วันตายของบาคถือได้ว่าเป็นวันสิ้นสุดของยุคบาโรก บาคเป็นนักออร์แกนชั้นเลิศ ผลงานของบาคล้ำยุคและยากเกินจนไม่มีนักดนตรีสามารถนำมาบรรเลงได้จนกระทั่งปี ค.ศ. 1829 เฟลิกซ์ เมนเดลโซห์น (Felix Mendelssohn) ได้ฟื้นฟูนำผลงานของบาคมาบรรเลงต่อสาธารณชน ผลงานของบาคจึงได้รับการยกย่องสืบต่อกันมาจนถึงในปัจจุบันนี้

บทเพลง Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ได้ประพันธ์ขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1736 – 1737 โดยบทประพันธ์ชิ้นนี้จะมีความแตกต่างจากฟลูตโซนาตาบทอื่น ๆ ของบาค เพราะในบทเพลงนี้ แนวคีย์บอร์ดจะเขียนอย่างเต็มรูปแบบโดยไม่ต้องคันสดในแนวเบส ซึ่งจะแตกต่างจากบทอื่น ๆ ที่จะใช้รูปแบบคอนตินูโอ (Continuo) คือการใช้เครื่องดนตรี 2 ชิ้นที่เล่นแนวเบสต่อเนื่อง ประกอบด้วยเครื่องเสียงต่ำและคีย์บอร์ด โดยคีย์บอร์ดจะคันสดแนวเบสตัวเลข

โซนาตาบทนี้แบ่งออกเป็น 3 กระจวนดังนี้

กระจวนที่ 1 จังหวะช้าปานกลาง (Andante)

กระจวนที่ 2 จังหวะช้าและอ่อนหวานนุ่มนวล (Largo e dolce)

กระจวนที่ 3 จังหวะเร็วมาก (Presto)

2.1.2 บทวิเคราะห์

โซนาตาบทนี้ประพันธ์ขึ้นสำหรับฟลูตและฮาร์ปซิคอร์ด แบ่งออกเป็น 3 กระจวน โดยในบทประพันธ์นี้ บาคได้ให้บทบาทของคีย์บอร์ดทัดเทียมและควบคู่ไปกับฟลูต โดยมีการแบ่งทำนองกันอย่างทัดเทียม ซึ่งเป็นความพิเศษและถือว่าเป็นเสน่ห์ของบทเพลงนี้ เพราะแสดงให้เห็นถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างฟลูตกับแนวคีย์บอร์ด เพราะแนวทำนองของทั้งคู่มักส่งเสริมบทบาทซึ่งกันและกันเป็นใหญ่ ซึ่งทำให้รู้สึกถึงความเป็นบทเพลงประเภทบรรเลงคู่ (Duet) มากกว่าเป็นส่วนของการบรรเลงประกอบ (Accompaniment) ในบทเพลง

กระจวนที่ 1 จังหวะช้าปานกลาง (Andante) อยู่ในสัจจิตลักษณ์แบบฟรีริตอร์เนลโล (Free Ritornello Form) คือ การที่ทำนอง A กลับมาหลายครั้งอย่างอิสระ แต่ในขณะที่เดียวกัน กระจวนที่ 1 นี้ก็อยู่ในลักษณะของสัจจิตลักษณ์แบบโซนาตา ที่มีตอนนำเสนอ 2 ครั้ง ซึ่งจะเรียกการนำเสนอ 2 ครั้งต่อกันแบบนี้ว่า Double Exposition ส่วนมากจะพบได้ในสัจจิตลักษณ์แบบโซนาตาในช่วงยุคบาโรก โดยในกระจวนที่ 1 นี้อยู่ในกุญแจเสียง B ไมเนอร์

ท่อนนำเสนอครั้งที่ 1 (Exposition I) บทเพลงเริ่มต้นด้วยทำนองหลักที่ 1 ในกุญแจเสียง B ไมเนอร์ อยู่ในห้องที่ 1 – 10 เป็นการนำเสนอทำนองหลักอยู่ทั้งหมด 2 ครั้ง ก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงท่อนเชื่อม (Transition) ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่ห้องที่ 11 – 16 โดยแนวทำนองหลักกับท่อนเชื่อมยังคงมี

ความสัมพันธ์ในแนวทำนองซึ่งกันและกัน เพราะผู้ประพันธ์ต้องการความต่อเนื่องของบทเพลง โดยใช้เทคนิคการไล่เลียน (Imitation) ซึ่งเกิดในแนวบรรเลงประกอบ ระหว่างมือซ้ายและมือขวา ซึ่งจะเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพื่อที่จะนำเข้าสู่ทำนองหลักที่จะเกิดขึ้นใหม่ต่อไป

ทำนองหลักที่ 2 เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 17 – 24 โดยแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ห้องที่ 17 – 20 จะเป็นทำนองหลักที่ 2 ส่วนแรก ที่ไม่ได้ถูกนำพัฒนาในภายหลัง ต่อด้วยห้องที่ 21 – 24 เป็นทำนองหลักที่ 2 ที่ได้ถูกพัฒนา ในรูปแบบของการพัฒนาทำนอง โดยได้มีการเพิ่มโน้ตที่น่าสนใจยิ่งขึ้นในแนวบรรเลงฟลูต ซึ่งการพัฒนาแนวทำนองดังกล่าวทำให้บทเพลงมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ทำนองปิด (Closing Theme) จะเริ่มตั้งแต่ห้องที่ 25 – 32 ในช่วงนี้จะมีการสลับกันเป็นแนวทำนองหลักระหว่างแนวบรรเลงฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบเพียงเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอของบรรเลงประกอบในลักษณะการบรรเลงเดี่ยวเพื่อที่จะนำเข้าสู่ตอนต่อไป

ตอนนำเสนอครั้งที่ 2 (Exposition II) ทำนองหลักที่ 1 เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 33 – 44 โดยทำนองหลักเหมือนกับช่วง (Exposition I) ก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงท่อนเชื่อมในห้องที่ 44 – 52 ซึ่งการกลับมาของทำนองหลักในบทเพลงนี้ ยังแสดงให้เห็นถึงความเป็นริตอร์เนลโลด้วยเช่นกัน

ทำนองหลักที่ 2 เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 53 – 58 โดยทำนองหลักที่ 2 นี้ ได้นำเสนอรูปแบบในลักษณะของการพัฒนาทำนอง โดยตัดส่วนแรกของทำนองหลักที่ 2 ออกและยังมีการไล่เลียนทำนองกันของแนวเปียโนและแนวฟลูตในห้องที่ 53 – 56 ก่อนจะเข้าสู่ทำนองปิด (Closing Theme) ที่จะเริ่มขึ้นตั้งแต่ห้องที่ 59 – 62 ตามลำดับ

ตอนพัฒนา (Developmant) เป็นตอนที่นำเนื้อหาของตอนก่อนหน้านั้นมาพัฒนาในแง่ของทำนอง จังหวะ และเสียงประสาน และนำวัสดุที่นำเสนอไปแล้วกลับมาพัฒนาในห้วงงามในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในห้องที่ 63 – 84 มีความยาวเพียงแค่ 23 ห้องเท่านั้น หากได้เทียบจากสัดส่วนของตัวบทเพลงแล้ว จะพบว่าการพัฒนาของแนวทำนองในตอนพัฒนานี้ มีขนาดสั้นกว่าปกติทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด

ตอนย้อนความ (Recapitulation) เป็นตอนสุดท้ายของกระบวนนี้ ที่นำทำนองหลักทั้งสองกลับมาเสนอในท่วงทำนอง โทนิค โดยแนวทำนองหลักต่าง ๆ ได้ถูกนำเสนอกลับมาตามลำดับอีกครั้ง คือ ทำนองหลักที่ 1 เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 85 – 91 ก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงท่อนเชื่อมในห้องที่ 91 – 99 ทำนองหลักที่ 2 เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 100 – 104 แล้วเข้าสู่ทำนองปิด (Closing Theme) ที่เริ่มขึ้นตั้งแต่ห้องที่ 105 – 112 และปิดท้ายด้วยท่อนหางเพลง (Coda) ในห้องที่ 113 – 119 โดยจบด้วยท่วงทำนอง โทนิคของบทเพลง คือ B ไมเนอร์

กระบวนที่ 2 จังหวะช้าและอ่อนหวานนุ่มนวล (Largo e dolce) อยู่ในสังกัดลักษณะแบบสองตอน (Binary Form, A – B) ใช้กุญแจเสียง D เมเจอร์ ซึ่งเป็นกุญแจเสียงร่วม (Relative Key) กุญแจเสียง B ไมเนอร์ โดยประพันธ์ในลักษณะที่มีแนวทำนองหลักอยู่สองทำนอง ซึ่งมีความสวยงามและไพเราะในรูปแบบที่เรียบง่ายและผ่อนคลายออกจากความซับซ้อนของกระบวนที่ 1 ได้อย่างลงตัว

ตอน A เริ่มต้นจากห้องแรกไปจนถึงห้องที่ 8 โดยทำนองหลักที่จะเริ่มตั้งแต่ที่ห้องแรกจากฟลูตโดยในช่วงนี้จะมีทำนองหลักอยู่สองจุด ซึ่งทำนองหลักที่ 1 จะอยู่ที่ห้องแรกของกระบวนและทำนองหลักที่ 2 ห้องจะอยู่ที่ 5 ของกระบวน จนกระทั่งถึงห้องที่ 9 จะเป็นส่วนของตอน B

ตัวอย่างที่ 1 บาค, Flute Sonata in B minor, BWV 1030 (Largo e dolce)

แนวทำนองหลักสองแนวทำนองจะอยู่ในแนวเสียงฟลูตในตอน A ดังนี้

ทำนองหลักที่ 1 ในตอน A ในแนวฟลูตห้องที่ 1 – 2

ทำนองหลักที่ 2 ในตอน A ในแนวฟลูตห้องที่ 5

ตัวอย่างที่ 2 บาค, Flute Sonata in B minor, BWV 1030 (Largo e dolce)

แนวทำนองทั้ง 2 แนว ในตัวอย่างนี้จะเกิดขึ้นอีกครั้งในตอน B ดังนี้

ทำนองหลักที่ 1 ในตอน B ห้องที่ 9 – 10

ทำนองหลักที่ 2 ในตอน B ห้องที่ 13

ตอน B ทำนองหลักยังคงมีลักษณะเดิมอยู่ แต่จะ ใช้การเปลี่ยนกุญแจเสียง (Modulation) เข้ามา ซึ่งทำนองหลักที่ 1 จะอยู่ห้องที่ 9 ของกระบวนและทำนองหลักที่ 2 จะอยู่ห้องที่ 13 ของกระบวน จนกระทั่งจบกระบวนนี้ด้วยเคเดนซ์ปิดสมบูรณ์ ในกุญแจเสียง D เมเจอร์

กระบวนที่ 3 จังหวะเร็วมาก (Presto) อยู่ในสัจคีตลักษณ์แบบสองตอน (Binary Form, A – B) โดยตอน A จะใช้หัวชื่อว่าตอน A1 เพราะเนื่องจากในตอน A นี้ยังมีส่วนย่อยประกอบอีกอยู่ด้วย โดยตอน A1 นี้จะอยู่ในอัตราจังหวะคัต (Cut time) ไม่มีการซ้ำแต่อย่างใด แต่ตอน B ผู้แสดงจะใช้หัวชื่อว่าตอน B1 เพราะเนื่องจากในตอน B นี้ยังมีส่วนย่อยประกอบอีกอยู่เช่นกัน โดยตอน B1 นี้จะอยู่ในอัตราจังหวะ 12/16 ซึ่งมีเครื่องหมายการซ้ำให้เล่น 2 เที้ยว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสองตอนออกได้อย่างชัดเจน แต่ยังคงมีความสัมพันธ์กันอยู่ในแง่ของการใช้กุญแจเสียง โดยใช้กุญแจเสียง B ไมเนอร์เหมือนกันทั้งสองตอน

ตอน A1 เป็นส่วนแรกของกระบวนที่ 3 จะประกอบด้วยส่วนต่างๆดังนี้

ตอน A อยู่ในอัตราจังหวะคัต เริ่มต้นทำนองหลักในแนวฟลูตในห้องที่ 1 – 8 โดยห้องที่ 8 จะดำเนินทำนองในรูปแบบเป็นโน้ตเชอร์หนึ่งชั้น เพื่อให้ความรู้สึกถึงการส่งเข้าห้องถัดไป เพราะในห้องที่ 9 ในแนวบรรเลงประกอบจะบรรเลงแนวทำนองหลักแทรกขึ้นมา และพื้นผิวของบทเพลงก็จะลักษณะที่หนามากขึ้น โดยในช่วงนี้จะมีลักษณะการประพันธ์ที่ใช้เทคนิคฟิวัก แต่จะไม่ใช้ฟิวัก จะเป็นเพียงแค่ช่วงเสมือนฟิวักเท่านั้น ซึ่งเรียกว่า ฟูกาโต (Fugato) หลังจากนั้นในห้องที่ 15 จะเป็นท่อนเชื่อมเล็กเพื่อที่จะส่งเข้าสู่ท่อน B

ตอน B เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 16 โดยที่ในแนวทำนองของแนวบรรเลงประกอบนั้น ได้บรรเลงต่อเนื่องจากห้องที่ 15 ซึ่งเป็นท่อนเชื่อมเล็ก โดยแนวทำนองนั้นได้ต่อมาจาก ตอน A แต่ในแนวบรรเลงเดี่ยวนั้น ทำนองหลักได้เปลี่ยนไป และต่อจากนั้นในห้องที่ 24 – 25 จะเป็นจุดพักทำยประโยชน์ เพื่อที่จะส่งเข้าท่อนเชื่อมต่ออีกครั้ง โดยที่ห้องที่ 29 – 33 ได้เกิดกลุ่มลักษณะจังหวะ (Rhythmic pattern) ที่มีลักษณะคล้ายกันกับตอน B ในแนวทำนองหลัก เพื่อที่จะส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน A' เริ่มตั้งแต่ห้องที่ 34 แนวทำนองหลักจะดำเนินเหมือนกับท่อน A แต่ได้มีการเปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น F# ไมเนอร์ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในแง่ของการเป็นตัวโน้ตที่ห้าของกุญแจเสียง

B ไมเนอร์ และในแนวทำนองบรรเลงประกอบนั้น จะแตกต่างกับท่อน A ตอนเริ่มต้นโดยสิ้นเชิง ต่อมาในครั้งที่ 40 เป็นท่อนเชื่อมเล็กเพื่อที่จะส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน C เริ่มตั้งแต่ครั้งที่ 41 โดยแนวทำนองหลักจะอยู่ที่แนวบรรเลงประกอบบนมือขวา ส่วนแนวบรรเลงฟลูตจะบรรเลงเป็นเช็ทหนึ่งชั้น ไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีลักษณะเทคนิคการประพันธ์แบบดนตรีหลากหลายแนว (Polyphony) ต่อมาในครั้งที่ 47 แนวบรรเลงฟลูตจะบรรเลงทำนองหลัก และในครั้งที่ 56 – 65 มีลักษณะเป็นการไล่เลี่ยนกันของแนวบรรเลงฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบ ซึ่งจะเกิดอยู่ในส่วนของท่อนเชื่อม โดยจะไล่เลี่ยนกันอย่างเป็นระบบในทุกๆ 2 ห้องอย่างต่อเนื่อง จนถึงครั้งที่ 66 – 71 จึงมีการนำเอาวัสดุคิบบของตอน A ในแนวทำนองหลักมาใช้ และในครั้งที่ 72 ก็เป็นท่อนเชื่อมเล็กเพื่อที่จะส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน B' แนวทำนองหลักนั้นจะมีลักษณะใกล้เคียงกับตอน B ซึ่งจะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในแนวฟลูต โดยภาพรวมแล้วยังคงมีลักษณะคล้ายกับตอน B ต่อมาในครั้งที่ 79 – 82 ในแนวบรรเลงประกอบได้มีการนำเอาวัสดุคิบบของตอน C มาใช้รวมอยู่ด้วย แล้วจบในช่วงตอน A1 โดยการใส่เคเดนซ์เปิด (Half cadence) ซึ่งเป็นการจบเคเดนซ์ด้วยคอร์ด V ในกุญแจเสียง B ไมเนอร์ พร้อมทั้งควบคู่ไปกับการใช้เครื่องหมายยัดจังหวะ (Fermata) อีกด้วย โดยเกิดขึ้นในครั้งที่ 83 เพื่อเตรียมเข้าสู่ช่วงตอน B1 ซึ่งเป็นส่วนที่ 2 ของกระบวนนี้ โดยมีลักษณะที่แตกต่างจากช่วงตอน A1 โดยสิ้นเชิง

ตอน B1 เป็นส่วนแรกของกระบวนที่ 3 จะประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังนี้

ตอน B1 เริ่มตั้งแต่ครั้งที่ 84 มีการเปลี่ยนแปลงอัตราจังหวะเป็น 12/16 จากการวิเคราะห์เทคนิคที่ใช้สำหรับการประพันธ์ในช่วงนี้ จะพบว่ามีการใช้เทคนิคการประพันธ์แบบฟูกาโดอีกครั้ง ซึ่งจะปรากฏให้เห็นในแนวทำนองเอก (Subject) ล้อกันที่เหมือนกันทั้งประโยครวมถึงในแนวทำนองยังมีการไล่เลี่ยนกัน ซึ่งมีลักษณะเทคนิคการประพันธ์แบบดนตรีหลากหลายแนวอย่างเห็นได้ชัด

ตอน A โดยทำนองหลักเริ่มมาตั้งแต่ครั้งที่ 84 – 87 และในแนวบรรเลงประกอบจะบรรเลงในลักษณะของฟูกาโด ในครั้งที่ 88 และในครั้งที่ 92 – 93 ได้มีการเล่นล้อทำนองกันระหว่างแนวฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบซึ่งเป็นท่อนเชื่อมเพื่อส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน B เริ่มตั้งแต่ครั้งที่ 94 โดยแนวทำนองจะอยู่ที่แนวบรรเลงประกอบบนมือซ้าย ต่อมาให้ห้อง 98 แนวฟลูตบรรเลงแนวทำนองหลัก โดยไล่เลี่ยนกันกับแนวบรรเลงประกอบ และในครั้งที่ 104 – 105 จะเป็นท่อนเชื่อมเล็ก ซึ่งบรรเลงโดยแนวบรรเลงประกอบด้วยโน้ตเช็ท 2 ชั้น เพื่อส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน A' เริ่มตั้งแต่ครั้งที่ 106 โดยแนวทำนองหลักจะเหมือนกันกับ ตอน A แต่ได้มีการเปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น F# ไมเนอร์ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในแง่ของการเป็นตัวโน้ตที่ห้าของกุญแจเสียง

B ไมเนอร์ และมีการไล่เลียดในแนวทำนองกันในระหว่างห้องที่ 110 – 111 ซึ่งเกิดบนแนวบรรเลงฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบอีกครั้ง และในห้องที่ 112 – 115 เป็นท่อนเชื่อมเพื่อไปหาห้องที่ 116 – 129 ซึ่งได้มีการนำเอาวัตถุคิบบของแนวทำนองหลัก ตอน A มาใช้อยู่บ่อยครั้งโดยสลับกันไปมาระหว่างแนวบรรเลงฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบ และใช้เทคนิคการประพันธ์แบบการเปลี่ยนกุญแจเสียงไปอย่างกระชั้น โดยเริ่มจากกุญแจเสียง E เมเจอร์ ซึ่งเป็นตัวโน้ตที่สี่ของกุญแจเสียง B ไมเนอร์ แล้วเปลี่ยนกลับมาเป็นกุญแจเสียง B ไมเนอร์ และเปลี่ยนเป็นกุญแจเสียง C เมเจอร์เพียงเล็กน้อยแล้วกลับมาสู่กุญแจเสียง B ไมเนอร์อีกครั้ง และเกิดท่อนเชื่อมเล็กในห้องที่ 130 – 131 เพื่อส่งเข้าสู่ตอนถัดไป

ตอน B' ตั้งแต่ห้อง 132 – 138 จะมีลักษณะใกล้เคียงกันกับช่วง ตอน B ของ B1 กล่าวคือเกิดลักษณะรูปแบบจังหวะที่คล้ายกัน แต่สำหรับกุญแจเสียงและระดับช่วงเสียงนั้นจะมีความแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความหลากหลาย และสีสันของบทเพลงมากยิ่งขึ้น และส่วนสุดท้ายของกระบวนซึ่งจะเกิดในห้องที่ 139 ไปจนจบเพลง ได้มีการนำเอาวัตถุคิบบจากตอน A ของ B1 และตอน B ของ B1 มาใช้โดยเทคนิคการประพันธ์แบบการไล่เลียดกันระหว่างแนวบรรเลงฟลูตกับแนวบรรเลงประกอบ สลับกันไปมาและพร้อมกัน แล้วจบในช่วงตอน B1 โดยการใส่เคเดนซ์ปิดสมบูรณ์ในกุญแจเสียง B ไมเนอร์ ซึ่งถือว่าการจบบทเพลงและกระบวนที่ 3 นี้อย่างสมบูรณ์

2.1.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลงบทเพลง

เนื่องจากการแสดงเดี่ยวครั้งนี้ ผู้แสดงจะต้องเลือกงานประพันธ์ต่างยุคมานำเสนอ และการที่ผู้แสดงเลือกผลงานของบากมานำเสนอนั้น เนื่องด้วยผู้ประพันธ์มีความสำคัญอย่างมาก ในยุคบาโรก โยฮัน เซบาสเตียน บาค ได้เขียนโซนาตาสำหรับฟลูตไว้จำนวน 6 บทด้วยกันในช่วงปี ค.ศ. 1720 – 1741 โดยโซนาตาบทนี้ ผู้แสดงมีความสนใจและชื่นชอบในทำนองที่ไพเราะเป็นอย่างมาก รวมถึงบทเพลงมีความยาก ซึ่งถือเป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาทักษะการบรรเลงได้เป็นอย่างดี เทคนิคที่สำคัญสำหรับบทเพลงนี้ประกอบด้วย เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อน (Double tonguing) เทคนิคบังคับลิ้นซ้อนสาม (Triple tonguing) เทคนิคการเล่นบันไดเสียงที่ซับซ้อนใช้นิ้วในการเปลี่ยนระดับเสียงที่ยาก และเทคนิคการควบคุมเสียงระหว่างเสียงต่ำกับเสียงสูง

นอกจากเรื่องของเทคนิคแล้ว ผู้แสดงยังต้องคำนึงถึงการใช้สีสันเสียง (Tone color) ซึ่ง หมายถึงความเข้มของเสียง ความหนา – บางของเสียง ความใสกังวานของเสียง และความกว้างของเสียง การเล่นโน้ตประดับ (Ornaments) รวมถึงการออกเสียงและการควบคุมลักษณะเสียงให้เหมาะสมกับบทเพลงในยุคบาโรก

2.1.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ผู้แสดงควรเริ่มฝึกซ้อมโดยการฝึกเล่นบันไดเสียง B ไมเนอร์และอาร์เปจโจ เพื่อให้ระบบการใช้ลมสัมพันธ์กับการเปลี่ยนเสียงในแต่ละเสียง ทั้งยังช่วยให้เกิดความชำนาญในการออกเสียงในบันไดเสียงนี้ได้อย่างแม่นยำ

จากนั้นให้ผู้แสดงวางแผนตำแหน่งการหายใจให้เหมาะสมกับประโยคของบทเพลง เพราะในบางประโยคของบทเพลงนี้ มีลักษณะที่ต่อเนื่องและยาวเกินกว่าที่จะสามารถหายใจได้หมดภายในครั้งเดียว ผู้แสดงจึงต้องวางแผนตำแหน่งที่จะหายใจให้เหมาะสมและถูกต้องก่อน จึงจะสามารถบรรเลงได้อย่างต่อเนื่องและไม่สูญเสียความต่อเนื่องของบทเพลง และหลังจากนั้นให้เลือกการใช้การควบคุมลักษณะเสียง (Articulation) ความสั้น – ยาว ของแต่ละเสียงในแต่ละประโยค ซึ่งผู้บรรเลงหรือศิลปินแต่ละท่านจะการใช้การควบคุมลักษณะเสียงในบทเพลงนี้ไม่เหมือนกัน โดยขึ้นอยู่กับทฤษฎีและการตีความบทเพลงของศิลปินแต่ละท่านตามความเหมาะสม โดยสำหรับผู้แสดงได้เลือกการควบคุมลักษณะเสียงให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเองหลังจากนั้นจึงสามารถลงมือปฏิบัติได้

กระบวนที่ 1 เริ่มฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ เมื่อสามารถฝึกซ้อมบทเพลงได้ระดับหนึ่งแล้วให้ปิดเครื่องกำหนดจังหวะ แล้วฝึกซ้อมบรรเลงอีกครั้ง โดยให้จินตนาการถึงแนวคีย์บอร์ดในการตอบโต้ระหว่างกันระหว่างฟลูตและคีย์บอร์ด ซึ่งถ้าผู้แสดงสามารถจำแนวเสียงคีย์บอร์ดได้ จะทำให้ผู้แสดงมีความมั่นใจมากขึ้นในการบรรเลง เพราะในกระบวนที่ 1 นี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการตอบโต้ระหว่างแนวฟลูตและคีย์บอร์ดอยู่ตลอดเวลา ถ้าผู้แสดงสามารถจำการถาม – ตอบ และการบรรเลงลีลาสอดประสานแนวทำนองแบบเลียนของแต่ละประโยคได้ จะทำให้เพลงฟังเป็นประโยคได้อย่างชัดเจนที่สุด

ปัญหาส่วนใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในกระบวน คือ การหายใจ ผู้แสดงควรเฉลี่ยลมในและเก็บลมให้พอเพียงสำหรับในแต่ละประโยคตามที่ได้ออกแผนไว้ แล้วฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญในแต่ละประโยคของกระบวนนี้ ซึ่งจะมีปัญหาอยู่ที่ห้องที่ 59 – 64 ควรกำหนดเครื่องหมายการหายใจอย่างชัดเจนและไม่เสียรูปประโยค ส่วนอีกปัญหาหนึ่งคือ การบังคับลิ้น ซึ่งจะมีปัญหาอยู่ที่ห้องที่ 59 – 64 และห้องที่ 102 – 109 ในเริ่มต้นควรฝึกซ้อมกับเครื่องกำหนดจังหวะและฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ แล้วควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการบังคับลิ้นกับเสียงที่เปล่งออกมาว่ามีความพร้อมเพรียงและสัมพันธ์กันอย่างไรดี แล้วหลังจากนั้นจึงเพิ่มจังหวะความเร็วให้มากขึ้นจนถึงในระดับจังหวะที่ต้องการ และเหมาะสมกับกระบวนนี้

กระบวนที่ 2 ผู้แสดงได้ให้สีสันของเสียงในกระบวนนี้แบบเบาบาง โดยให้ความรู้สึกที่ไกลออกไป แต่แฝงด้วยความอบอุ่นของเสียง โดยข้อควรระวังที่สำคัญคือ เมื่อเล่นในช่วงที่มีความเบา

และใช้สีสันของเสียงที่เบาบาง อาจเกิดปัญหาเสียงเพี้ยนต่ำได้ แนวทางแก้ไข คือ หมุนตำแหน่งการวางริมฝีปากกับฟลูตออกมาเล็กน้อย เพื่อให้รูปเป่าฟลูตเปิดมากขึ้น แต่ที่สำคัญนั้นการใช้ลมในการสนับสนุนเป็นอย่างดีนั้น จะช่วยป้องกันการเสียงเพี้ยนต่ำได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

กระบวนที่ 3 ในกระบวนนี้จะถูกแบ่งเป็นสองส่วนอย่างชัดเจน โดยในส่วนแรกนั้นผู้แสดงใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซ็อนในการบรรเลง โน้ตเขบีต 2 ชั้น โดยเริ่มต้นฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ โดยฝึกซ้อมควบคู่ไปกับเครื่องกำหนดจังหวะ การฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ จะทำให้การใช้ลิ้นและนิ้วทำงานสัมพันธ์กันแล้วหลังจากนั้นจึงเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจะอยู่ในห้องที่ 41 – 46 และห้องที่ 79 – 83 เพราะตามห้องที่กล่าวมาจะมีการไล่น้ตที่ยาว และต้องใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซ็อนในการบรรเลงอีกด้วย

ส่วนที่สองนี้ ผู้แสดงใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซ็อนสาม โดยเริ่มต้นฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ โดยฝึกซ้อมควบคู่ไปกับเครื่องกำหนดจังหวะ ในส่วนนี้ควรระวังการบรรเลงทำนองหลักในส่วนที่เป็นการบรรเลงจังหวะขัด (Syncopation) เพราะหลังจากบรรเลงส่วนนี้แล้วจะต้องบรรเลง โน้ตที่เป็นลักษณะ โน้ตเขบีต 2 ชั้นในลักษณะที่กลุ่มโน้ตเป็นสาม ซึ่งถ้าผู้แสดงไม่ซ้อมควบคู่ไปกับเครื่องกำหนดจังหวะ อาจทำให้สับสนจังหวะและกลุ่มโน้ตได้ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจะอยู่ในห้องที่ 84 – 86, 106 – 108, 118 – 120 และห้องที่ 128 – 130 หลังจากที่ย้อมกระบวนนี้ได้แล้ว ควรซ้อมโดยไม่ใช้เครื่องกำหนดจังหวะ แล้วให้จินตนาการถึงแนวคีย์บอร์ดขึ้นมาแทน เพราะจะทำให้เรามีความมั่นใจเมื่อเล่นกับแนวบรรเลงประกอบ

2.2 Prélude et Scherzo ประพันธ์โดย Henri Büsser

2.2.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง

พอล – เฮนรี บุสเซอร์ (Paul – Henri Büsser, ค.ศ. 1872 – 1973) นักประพันธ์เพลงและวาทยกรชาวฝรั่งเศส เกิดวันที่ 16 มกราคม ค.ศ. 1872 ได้รับการสนับสนุนทางด้านดนตรีจากบิดาผู้เป็นนักร้องแกน บุสเซอร์ได้แสดงออกถึงความสามารถทางการเรียนรู้วิชาดนตรีที่รวดเร็วจากการที่บุสเซอร์ ได้เข้าร่วมร้องเพลงในแนวประสานเสียงเด็กผู้ชายที่ Toulouse Cathedral ตั้งแต่ในวัยเยาว์ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1889 บุสเซอร์ได้เริ่มเรียนออร์แกนกับซีซาร์ ฟรานก์ (César Franck) และได้ศึกษาวิชาการประพันธ์เพลงกับเอิร์นเนส กิโร (Ernest Guiraud) ที่วิทยาลัยดนตรีแห่งกรุงปารีส (Paris Conservatoire) ต่อมาบุสเซอร์ได้รับรางวัลที่ 2 จากรายการแข่งขันที่ชื่อว่า ปริซ์เดอโรม (Prix de Rome) ในปี ค.ศ. 1892 หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1902 บุสเซอร์ได้เป็นผู้อำนวยการการแสดง Pelléas et Mélisande ของ โกลด์ เดอบุซี (Claude Debussy) ที่ Opera – Comique บุสเซอร์ได้เริ่ม

สอนดนตรีที่วิทยาลัยดนตรีแห่งกรุงปารีสในปี ค.ศ. 1921 หลังจากนั้นบรูสเซอร์ได้เป็นอาจารย์สอนวิชาการประพันธ์เพลงในปี 1931 นอกจากการสอนและการเป็นวาทยกรแล้ว บรูสเซอร์ยังได้เรียบเรียงเสียงประสานให้แก่บทเพลงของนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงอีกมากมาย อาทิเช่น เฮคเตอร์ แบร์ลิโอส (Hector Berlioz), จอร์จ บิเซตต์ (Georges Bizet) และกาบิเล ฟอเรย์ (Gabriel Fauré)

บรูสเซอร์ได้ถึงแก่กรรมที่กรุงปารีสในปี ค.ศ. 1973 รวมอายุได้ 101 ปี ซึ่งถือว่าเป็นนักประพันธ์เพลงที่มีอายุยืนยาวมากผู้หนึ่ง

2.2.2 บทวิเคราะห์

บทเพลงนี้ประพันธ์ขึ้นสำหรับฟลูตและเปียโนจบใน 1 กระบวน โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือ ในช่วงต้นของบทเพลงจะเริ่มด้วย ช่วงนำ (Introduction) เพื่อเตรียมเข้าสู่ตอนแรกของบทเพลงจากการบรรเลงเดี่ยวฟลูต ก่อนที่จะมีแนวเปียโนบรรเลงประกอบเข้ามา และในส่วนที่ 2 จะมีท่อนเชื่อมในรูปแบบของคาเดนซันเป็นลักษณะของคอนแชร์โตประกอบอยู่ด้วย

บทเพลงนี้อยู่ในลักษณะของแฟนตาเซีย (Fantasia) เป็นบทเพลงประเภทหนึ่งในรูปแบบอิสระมักแฝงไว้ด้วยความคิดคำนึง ความฝัน และจินตนาการ สำหรับบทเพลงนี้แบ่งเป็น 2 ส่วนประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เพรลูด (Prelude) บทบรรเลงนำเพื่อนำไปสู่ท่อนสแกร์ตโซ (Scherzo) อยู่ในสังกัดลักษณะแบบอิสระ (Free Form) ประกอบด้วยส่วนดังนี้บรรเลงเดี่ยวช่วงนำ (Solo introduction) – A – B ใช้กุญแจเสียง Eb เมเจอร์

Solo Introduction	ห้องที่ 1 – 11
A	ห้องที่ 12 – 27
B	ห้องที่ 28 – 36

ส่วนที่ 1 ประกอบด้วยห้องที่ 1 – 36 เป็นช่วงบทบรรเลงนำ เริ่มต้นด้วยอัตราจังหวะ 3/4 ในห้องที่ 1 – 11 และเปลี่ยนอัตราจังหวะเป็น 6/4 ในห้องที่ 11 – 27 แล้วกลับมาเป็นอัตราจังหวะ 3/4 อีกครั้งในห้องที่ 28 – 36

ส่วนที่ 2 สแกร์ตโซ (Scherzo) บทเพลงอัตราจังหวะ 3 ในลีลาสนุกสนานร่าเริง อยู่ในสังกัดลักษณะแบบสองตอน (Binary Form, A – A') ใช้กุญแจเสียง Eb เมเจอร์

ตอน A ประกอบด้วย 2 ตอน

A	ห้องที่ 37 – 81
B	ห้องที่ 82 – 123

ตอน A' ประกอบด้วย 2 ตอน

A'	ห้องที่ 124 – 158
Transition	ห้องที่ 159 – 165
B'	ห้องที่ 166 – 187
Coda	ห้องที่ 188 – 196

ในส่วนที่ 2 ประกอบด้วยห้องที่ 37 – 196 โดยเริ่มจากการรับช่วงต่อจากท่อนพรีลูดแบบฉับพลันในส่วนในตอน A ในท่อน A จะเริ่มจากแนวเปียโนในอัตราจังหวะ 9/8 โดยเปียโนจะเริ่มเล่นแนวทำนองหลักในห้องที่ 39 – 40 (ตัวอย่างที่ 3) และฟลูตจะบรรเลงล้อเลียนแนวทำนองหลักตามในห้องที่ 45 – 46 (ตัวอย่างที่ 4)

ตัวอย่างที่ 3 บุสเซอร์, Prélude et Scherzo

แนวทำนองหลักโดยเริ่มบรรเลงจากแนวเปียโนห้องที่ 39 – 42

ห้องที่ 39

ตัวอย่างที่ 4 บุสเซอร์, Prélude et Scherzo

แนวทำนองหลักของฟลูตที่ล้อเลียนจากเปียโนห้องที่ 45 – 48

ห้องที่ 45

ส่วนของตอน A ในท่อน B จะเริ่มจากห้องที่ 82 – 123 โดยเกิดทำนองหลักขึ้นมาใหม่ และยังคงเป็นการสลับทำนองและล้อเลียนกันระหว่างฟลูตและเปียโน (ตัวอย่างที่ 5) อยู่ในอัตรา จังหวะ 3/4 เริ่มจากห้องที่ 82 – 115 โดยผู้ประพันธ์ได้ใช้ทำนองหลักนี้เกิดขึ้นอีกหลายครั้ง ในบทเพลง แต่จะเปลี่ยนวิธีการนำเสนอ เพื่อให้เกิดความแตกต่างและไม่ซ้ำจนเกินไป เช่น ใช้เทคนิคการเปลี่ยนท่วงทำนองเสียง หรือการสลับการบรรเลงทำนองหลักระหว่างฟลูตและเปียโน เพื่อให้เกิดความแตกต่างของสีสัมผัสของเสียง เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 5 บุสเซอร์, Prélude et Scherzo

ทำนองหลักจากฟลูตล้อเลียนสลับกับเปียโนในตอน A ท่อน B ห้องที่ 82 – 95

ห้องที่ 82

Mème mouvt

Flute

Piano

Fl.

Pno.

ทำนองหลักในส่วนนี้อยู่ในตอน A ท่อน B โดยจะเริ่มที่แนวฟลูตในห้องที่ 82 – 89 และส่งไปให้กับแนวเปียโนในห้องที่ 90 – 95 ตามตัวอย่างที่ 5

2.2.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลง

บทเพลงนี้ประพันธ์ขึ้นในยุคโรแมนติกเพื่อการริเริ่มเทคนิคใหม่ ๆ ในการบรรเลงฟลูต สำหรับนักเรียนในวิทยาลัยดนตรีแห่งกรุงปารีสซึ่งบทประพันธ์เพลง Prélude et Scherzo ของบุสเชอร์นั้น เป็นหนึ่งในบทเพลงฝรั่งเศส ที่ถือว่าเป็นบทเพลงบรรเลงเดี่ยวที่แสดงถึงเทคนิคอัน วิจิตรพิสดาร ใช้ระดับช่วงเสียงทั้งหมดของฟลูต โดยใช้เทคนิคที่มีความยากและซับซ้อน เช่น เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อน เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อนสาม ชั้นคู่ที่มีความกว้างมาก การเลือกใช้นิ้ว แทน ประโยคเพลง การวิบริราโตและการหายใจ ทั้งยังมีความไพเราะควบคู่ไปกับการเรียบเรียงเสียง ประสานทางดนตรีที่น่าสนใจ

2.2.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ผู้แสดงเริ่มต้นการฝึกซ้อมโดยการฝึกการไล่บันไดเสียง Eb เมเจอร์ ในรูปแบบที่แตกต่าง กันออกไป (ตัวอย่างที่ 6) เพื่อให้เกิดความชำนาญในการบรรเลง โน้ตและอีกเทคนิคหนึ่งที่สำคัญ สำหรับบทเพลงนี้ คือ เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อนสาม ซึ่งควรฝึกซ้อมจากการไล่บันไดเสียงแต่ต้อง เพิ่มเติมเทคนิคการบังคับลิ้นซ้อนสามลงไปในแต่ละเสียง ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป (ตัวอย่างที่ 7)

ตัวอย่างที่ 6 บุสเชอร์, Prélude et Scherzo

การไล่บันไดเสียง Eb เมเจอร์

ตัวอย่างที่ 7 บุสเชอร์, Prélude et Scherzo

แบบฝึกหัดเทคนิคการบังคับลิ้นซ็อนสาม

The image shows a musical score for a technical exercise in G minor. It consists of four staves of music. The first two staves are treble clef and contain continuous eighth-note triplets. The third staff is also treble clef and contains eighth-note triplets with fingerings indicated above the notes: T, K, T, T, K, T, T, K, T. The fourth staff is treble clef and contains eighth-note triplets, ending with a double bar line. The key signature has two flats (B-flat and E-flat).

ส่วนที่ 1 ช่วงต้นของบทเพลงจะมีจุดยากอยู่ตรงที่ห้อง 9 – 10 เพราะเป็นการไล่นับ โดเสียง G ไมเนอร์ฮาร์โมนิก แต่จะเริ่มจากเสียง Middle C ไปหาโน้ตตัว D ในช่วงคู่แปดที่สองควรวีคซ้อมอย่างช้า ๆ ควบคู่กับการเปิดเครื่องกำหนดจังหวะ และเมื่อบรรเลงได้แล้ว ให้เพิ่มจังหวะมากขึ้น จนถึงจังหวะจริงที่บทเพลงได้กำหนด แต่สำหรับในแง่ของการบรรเลงแล้ว ในห้อง 9 – 10 ของบทเพลงนี้ จะบรรเลงโดยไม่มีเปียโนประกอบ ดังนั้น ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงจังหวะได้อย่างยืดหยุ่น แต่ไม่ควรทำให้จังหวะแตกต่างกันกับจังหวะที่บรรเลงเล่นมาก่อนหน้านี้เกินไป

ในส่วนที่เป็นอัตราจังหวะ 6/4 ในห้องที่ 12 – 27 หลังจากที่สามารถบรรเลงได้แล้ว จากนั้นให้เปลี่ยนการนับให้เป็นห้องละ 2 จังหวะ เปรียบเหมือนอัตราจังหวะ 6/8 เพราะว่าจะทำให้ผู้แสดงรู้สึกถึงการเคลื่อนที่ของโน้ตและประโยคของบทเพลง โดยไม่รู้สึกรู้ช้าอยู่กับที่ในแต่ละประโยคของห้องที่กล่าวข้างต้น แต่ข้อควรระวังสำหรับการนับให้เป็นห้องละ 2 จังหวะนั้น ถ้าในการฝึกซ้อมไม่ได้ใช้เครื่องกำหนดจังหวะ อาจทำให้จังหวะไม่คงที่และคลาดเคลื่อนได้ ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่อาจจะเกิดอยู่ที่ห้อง 20 – 23 เพราะในห้องที่กล่าวมานี้ จะมีจังหวะชัดซึ่งอาจทำให้เกิด ความผิดพลาดได้ (ตัวอย่างที่ 8)

ตัวอย่างที่ 8 บุสเชอร์, Prélude et Scherzo

จังหวะขัณฑ์เกิดขึ้นในครั้งที่ 20 – 21 ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้

จากตัวอย่างที่ 8 นี้จะเห็นได้ว่าซีพอร์จังหวะหนักจะอยู่ที่จังหวะขกเป็นส่วนใหญ่ ข้อแนะนำในกรณีนี้ควรเล่นแบ่งอัตราจังหวะ 6/4 ให้เป็น 2 สองกลุ่ม กล่าวคือ ผู้แสดงจะไม่นับห้องละ 6 จังหวะ แต่ผู้แสดงจะนับเป็นห้องละ 2 จังหวะ โดยให้จังหวะที่ 1 เป็นกลุ่มที่ 1 ส่วนจังหวะที่ 4 เป็นกลุ่มที่ 2 ซึ่งจะช่วยให้จังหวะที่หนักไปอยู่ที่จังหวะที่ 1 กับจังหวะที่ 4 และจะทำให้ผู้แสดงสามารถบรรเลงจังหวะขกในช่วงนี้ได้ง่ายขึ้น เพราะความรู้สึกจะสบายขึ้น เนื่องจากไม่ต้องนับจังหวะหนักถึง 6 จังหวะ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้

ส่วนสุดท้ายในที่จะเป็นปัญหาในส่วนที่ 1 นี้ จะอยู่ที่ห้อง 31 และห้องที่ 36 ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างในบันไดเสียงเดียวกันคือ Eb เมเจอร์ ควรฝึกซ้อมอย่างช้า ๆ ควบคู่กับการเปิดเครื่องกำหนดจังหวะ และเมื่อบรรเลงได้แล้ว ให้เพิ่มจังหวะเร็วขึ้น

ส่วนที่ 2 ในส่วนนี้จะอยู่ในอัตราจังหวะ 9/8 ในการซ้อมในส่วนนี้ควรนับแบ่งห้องละ 1 จังหวะ เพราะในส่วนที่ 2 นี้มีจังหวะที่เร็วมาก ดังนั้นในกระบวนการการซ้อมควรบรรเลงให้ได้ในอัตราส่วน 9/8 ให้ได้เสียก่อน หลังจากนั้นเมื่อสามารถเล่นได้แล้ว ให้เพิ่มจังหวะมากขึ้นจนถึงในระดับที่เร็ว แล้วหลังจากนั้นให้เปลี่ยนเป็นนับห้องละ 1 จังหวะเพื่อให้ประโยคเพลงรู้สึกเดินหน้ามากขึ้นและทำให้จังหวะไม่รู้สึกซ้ำอยู่กับที่

ข้อควรระวัง คือ ช่วงที่อยู่ในอัตราจังหวะ 9/8 จะมีสลับเป็นอัตราจังหวะ 3/4 อย่างฉับพลัน ซึ่งมักจะเกิดปัญหาอยู่ในห้องที่ 119 – 120 และห้องที่ 181 – 182 ดังนั้นการซ้อมตรงจุดนี้ให้เกิดประสิทธิภาพที่สุด ให้แยกซ้อมในห้องที่มีลักษณะการใช้อัตราจังหวะ 9/8 แล้วเชื่อมต่อด้วยอัตราจังหวะ 3/4 เพื่อฝึกความแม่นยำในการเปลี่ยนอัตราอย่างฉับพลันได้อย่างถูกต้อง

2.3 Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 ประพันธ์โดย Charles – Camille Saint – Saëns

2.3.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง

ชาร์ล – กามิลล์ แซงต์ – ซองส์ (Charles – Camille Saint – Saëns, ค.ศ. 1835 – 1921) เกิดวันที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 1835 เป็นนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสผู้เป็นทั้งนักออร์แกน นักเปียโน และนักเขียน แซง – ซองส์เป็นนักประพันธ์เพลงผู้ชำนาญการมีความสามารถรอบตัวและมีผลงานมากมาย และเป็นหนึ่งในผู้นำดนตรีฝรั่งเศสสมัยฟื้นฟูวิทยาการใหม่ในช่วงปี ค.ศ. 1870

ชาร์ล โจเซฟ วิกเตอร์ แซงต์ – ซองส์ (Jacques – Joseph – Victor Saint – Saëns, ค.ศ. 1798 – 1835) บิดาของแซงต์ – ซองส์เป็นผู้สืบทอดเชื้อสายมาจากชาวออร์แมน ที่เป็นครอบครัวชาวนาตัวเขาเองเป็นเสมียนที่กระทรวงมหาดไทย โดยได้แต่งงานกับเคลมองซ์ โคลลิน (Clémence Collin, ค.ศ. 1809 – 1888) ในปี ค.ศ. 1834 ต่อมาคู่แต่งงานได้ย้ายไปอยู่กับครอบครัวมัตซง (Massons) ซึ่งเป็นลุงและป้าของฝ่ายหญิงและในปีเดียวกันนั้นเอง ลุงป้ามัตซงทั้งสองและยาร์ค แซงต์-ซองส์ ก็เสียชีวิตลง ในขณะที่แซงต์ – ซองส์เพิ่งเกิดมาได้เพียง 3 เดือน

เนื่องจากแซงต์ – ซองส์มีอาการเกี่ยวกับวัณโรคตั้งแต่แรกเกิดแซงต์ – ซองส์ใช้เวลาในสถานพักฟื้นถึงสองปีที่คอร์ไบร (Corbeil) แต่หลังจากนั้นแซงต์ – ซองส์ถูกเลี้ยงมาโดยมารดา แซงต์ – ซองส์ได้รับการศึกษาเปียโนตั้งแต่อายุ 3 ปี กับมาดามมัตซง เมื่อแซงต์ – ซองส์อายุได้ 10 ปี ก็สามารถทำการแสดงเดี่ยวครั้งแรกที่ซัลเพลเยล (Salle Pleyel) ด้วยรายการแสดงที่มี Piano Concerto in C minor ประพันธ์โดย Ludwig van Beethoven และ Piano Concerto No.15 in Bb Major, k.450 ประพันธ์โดย Wolfgang Amadeus Mozart โดยบรรเลงท่อนคาเดนซา (Cadenza) ที่ประพันธ์ขึ้นเอง ซึ่งในการแสดงนี้ แซงต์ – ซองส์บรรเลงทุกอย่างจากความจำ ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นความสามารถที่ไม่ปกติในช่วงเวลานั้น

แซงต์ – ซองส์เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยดนตรีแห่งกรุงปารีส ในปี ค.ศ. 1848 โดยเรียนออร์แกนกับเบอนัว (Benoit) และศึกษาวิชาประพันธ์เพลงรวมถึงวิชาการเรียบเรียงเสียงประสานกับฮาลีวี (Halévy) นอกจากนี้ยังเรียนวิชาการบรรเลงระบอบและวิชาขับร้องอีกด้วย จากนั้นในปี ค.ศ. 1861 – 1865 แซงต์ – ซองส์สอนที่ Ecole Niedermeyer ซึ่งเป็นสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อปรับปรุงมาตรฐานดนตรีในโบสถ์ แซงต์ – ซองส์เป็นอาจารย์ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับบรรดาลูกศิษย์ให้สามารถจดจำได้ถึงความรู้และความกระตือรือร้นของแซงต์ – ซองส์ การปลูกใจโดยการเปิดเผยให้เห็นดนตรีในแง่มุมใหม่ โดยแซงต์ – ซองส์ได้เขียนบทประพันธ์เอาไว้ทุกประเภทที่มีในช่วงศตวรรษที่ 19 แต่ประเภทผลงานที่ประสบความสำเร็จมาก จะตั้งอยู่บนพื้นฐานของต้นแบบเวียนนาแบบดั้งเดิม ได้แก่ โชนาตา, เชมเบอร์ มิวสิก, ซิมโฟนี และคอนแชร์โต

แซงต์ – ซองส์ได้รับการยกย่องให้เป็นนักเปียโนและนักออร์แกนที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในยุคโรแมนติก รวมทั้งเป็นนักวิจารณ์ดนตรี และยังมีความรู้ความสามารถในทางด้านดาราศาสตร์และโบราณคดี เป็นอย่างคิอีกด้วย

แซงต์ – ซองส์ถึงแก่กรรมด้วยโรคปอดบวมวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1921 รวมอายุได้ 86 ปี

2.3.2 บทวิเคราะห์

อยู่ในสังคีตลักษณะแบบสามตอน (Ternary Form, A – B – A) ใช้กุญแจเสียง A ไมเนอร์ แต่ในช่วงตอน B ใช้กุญแจเสียง A เมเจอร์ แล้วกลับมาใช้กุญแจเสียง A ไมเนอร์ตอน A และท่อนปิดท้าย (Coda)

ตอน 1 (A)	ห้องที่ 1 – 180
Introduction	ห้องที่ 1 – 24
แนวทำนอง A	ห้องที่ 25 – 115
แนวทำนอง B	ห้องที่ 116 – 179
ตอน 2 (B)	ห้องที่ 181 – 299
แนวทำนอง C	ห้องที่ 181 – 208
แนวทำนอง D	ห้องที่ 209 – 253
แนวทำนอง C	ห้องที่ 254 – 299
ตอน 3 (A)	ห้องที่ 300 – 483
แนวทำนอง B	ห้องที่ 300 – 344
แนวทำนอง A	ห้องที่ 345 – 420
Coda	ห้องที่ 451 – 483

2.3.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลง

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งของการแสดงบรรเลงเดี่ยว คือ การบรรเลงบทเพลงประเภทแชมเบอร์มิวสิก (Chamber Music) นอกจากผู้แสดงได้คัดเลือกบทเพลงแสดงเดี่ยวสำหรับในการแสดงเป็นหลักแล้ว ผู้แสดงยังได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของการแสดงศักยภาพทางด้านการบรรเลงประเภทแชมเบอร์มิวสิกอีกด้วย ซึ่งบทประพันธ์ Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 เป็นหนึ่งในบทประพันธ์ที่น่าสนใจในด้านการบรรเลงแชมเบอร์มิวสิก โดยเป็นการแสดงถึงบทบาทของการบรรเลงเครื่องดนตรีสามชิ้นให้ต่อเนื่องและเข้ากัน โดยอาศัยการฝึกฝนและทักษะหลายด้าน เช่น การปรับเสียงให้เข้ากัน ลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกัน ความดังเบาที่พร้อมเพรียงกัน

รวมถึงสำเนียง (Intonation) ระหว่างฟลูตและคลาริเน็ตที่ต้องมีแนวคิดและการตีความบทเพลงไปในทิศทางเดียวกัน พร้อมกับการเล่นควบคู่ไปกับแนวการบรรเลงประกอบของเปียโน

2.3.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

ผู้แสดงเริ่มต้นการฝึกซ้อมโดยการฝึกไล่บันไดเสียง A ไมเนอร์และอาร์เปจ ในรูปแบบต่าง ๆ ในทุกช่วงเสียง แล้วจึงเริ่มต้นศึกษาบทประพันธ์ จากนั้นจึงทำการฝึกโน้ตในส่วนของผู้แสดงก่อน ต่อมาผู้แสดงและนักคลาริเน็ตจึงฝึกซ้อมร่วมกันในบทเพลงนี้ ผู้แสดงและนักคลาริเน็ตต้องทำการปรับเสียง และสำเนียง รวมทั้งลักษณะการเล่นต่างๆให้เป็นไปในทางเดียวกัน ก่อนที่จะทำการซ้อมร่วมกับนักเปียโนบรรเลงประกอบ

ในการบรรเลงบทประพันธ์นี้ มีสิ่งที่จะต้องระวังหลายประการด้วยกัน กล่าวคือ บทประพันธ์นี้เป็นเพลงเด่นรำอิตาเลียนที่มีความเร็ว ผู้แสดงต้องมีความคล่องตัวและแม่นยำในทุก ๆ โน้ต บทประพันธ์สำหรับฟลูตกับคลาริเน็ต และเปียโนในรูปแบบเขมเบอร์เช่นนี้ ผู้เล่นทั้งสามคนต้องมีความเข้าใจบทเพลงตรงกัน มีการตีความที่เหมือนกัน ดังนั้นผู้แสดงจึงต้องทำการตกลงกันในเรื่องการตีความ ความดั่งเบา และบทบาทหน้าที่ความสำคัญของตน ในช่วงต่าง ๆ ของบทเพลง ตลอดทั้งบทเพลงจะมีการเล่นชุดของทำนองที่เหมือนกัน โดยสลับระหว่างเครื่องดนตรี 3 ชิ้น ดังนั้นการรับส่งแนวทำนองต้องทำบทพื้นฐานการเล่นในรูปแบบเดียวกัน ต่อเนื่องถูกต้องและแม่นยำ

ในด้านเทคนิคการบรรเลงนั้น จะพบโน้ตที่ออกเสียงยากเช่น F#, G# ในตอนต้นประโยคส่วนที่มีความยากในแง่ของการบรรเลงเทคนิคทั้งในการบังคับลิ้นที่จะต้องใช้ทั้งการบังคับลิ้นซ้อนและการบังคับลิ้นซ้อนสาม รวมถึงความยากของระบบนิ้ว ซึ่งควรซ้อมอย่างเป็นประจำอยู่ที่ห้อง 417 - 436 ซึ่งเป็นช่วงตอนท้ายของบทเพลง โดยผู้แสดงใช้วิธีจำโน้ตในส่วนนี้ เนื่องจากเป็นโน้ตที่ไล่เสียงรวดเร็วแบบสลับซับซ้อนเป็นอย่างมากและต้องใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อนสาม เพราะอยู่ในจังหวะที่เร็วมาก (ตัวอย่างที่ 9) โดยในส่วนกระบวนการของการซ้อมนั้น ให้เริ่มต้นฝึกอย่างช้า ๆ ควบคู่ไปกับการใช้เครื่องกำหนดจังหวะจนสามารถเล่นในจังหวะที่เร็วมากได้ แล้วหลังจากนั้นผู้แสดงจะจดจำโน้ตในห้องที่ 417 - 436 และบรรเลงในจังหวะเร็วและปราศจากการดูโน้ตในบทเพลงจนสามารถจดจำบทเพลงและความเร็วที่ผู้แสดงตั้งไว้

ตัวอย่างที่ 9 แซงต์ – ซองส์, Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6

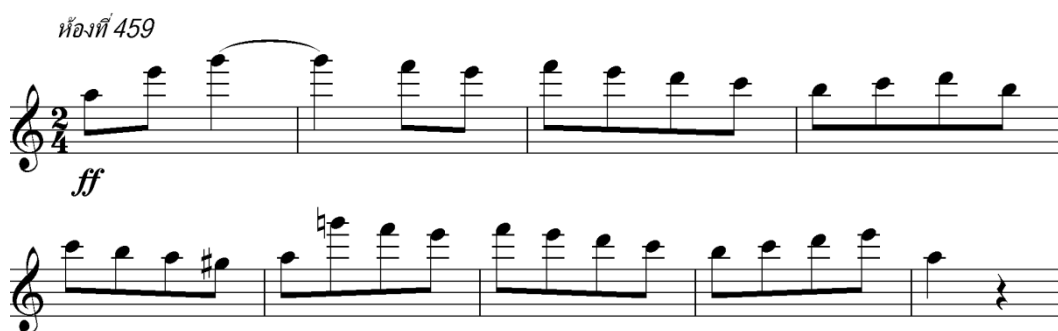
ส่วนที่มีความยากและควรจำโน้ตในขณะที่บรรเลงจริงห้องที่ 417 - 425

อีกหนึ่งจุดที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง คือ ช่วง Coda บทเพลงจะมีความเร็วมากเช่นเดียวกัน ซึ่ง จะอยู่ห้องที่ 459 – 483 (ตัวอย่างที่ 10) ผู้แสดงได้ใช้เทคนิคบังคับลิ้นซ้อนในช่วงนี้ เพราะเนื่องจาก ในช่วงนี้มีความเร็ว ซึ่งอยู่อัตราจังหวะ 2/4 แต่ผู้แสดงจะใช้วิธีนับจังหวะเป็นสองห้องต่อหนึ่ง จังหวะ เนื่องจากมีจังหวะที่เร็วมาก

ตัวอย่างที่ 10 แซงต์ – ซองส์, Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6

ส่วนที่มีความยากและควรจำโน้ตในขณะที่บรรเลงจริงห้องที่ 459 – 467

จากตัวอย่างที่ 10 ผู้แสดงยังได้ใช้แนวคิดที่สอดคล้องกับตัวอย่างที่ 9 คือ ผู้แสดงจะต้อง สามารถจำโน้ตและจังหวะความเร็วได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ซึ่งจะสามารถช่วยแก้ปัญหาตรงจุดนี้ ของบทเพลงที่ผู้แสดงคิดว่ามีความยากมากที่สุดในการบรรเลงเทคนิคในบทเพลงนี้

2.4 Sonata in D major, Op.94 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev

2.5.1 ประวัติของผู้ประพันธ์และความสำคัญของบทเพลง

เซอร์เก โปรโกเฟียฟ (Sergei Prokofiev, ค.ศ. 1891 – 1953) เกิดวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1891 ในทางภาคใต้ของประเทศรัสเซีย เป็นผู้ประพันธ์เพลงและเป็นนักเปียโนชาวรัสเซียที่มีรูปแบบการประพันธ์ที่เน้นจังหวะมาร์ช ใช้คอร์ดเสียงที่มีความกระด้างและเปลี่ยนท่วงทำนองเสียงอย่างรวดเร็ว โดยเรียบเรียงเสียงประสานสำหรับวงออร์เคสตราอย่างมีลีลาแบบดนตรีพื้นบ้านของประเทศรัสเซีย บทประพันธ์ของโปโรโกเฟียฟ ประกอบด้วย ซิมโฟนี 7 บท คอนแชร์โต 6 บท โซนาตา 7 บท และโอเปร่าเรื่อง War and Peace บัลเลตต์เรื่อง Cinderella, Romeo and Juliet คอนตรีบรยายเรื่องราวประกอบนิทานเรื่อง Peter and the Wolf และดนตรีประกอบภาพยนตร์เรื่อง Lieutenant Kija

เมื่อโปโรโกเฟียฟ อยู่ในช่วงที่กำลังพำนักอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา โปโรโกเฟียฟได้รู้จักกับนักฟลูตชาวฝรั่งเศสที่ชื่อ จอร์จ บาร์เรร์ (Georges Barrère) บาร์เรร์เป็นชาวฝรั่งเศสที่อาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา บาร์เรร์เป็นบุคคลแรก ๆ ที่นำเทคนิคการบรรเลงฟลูตแบบสำนักฝรั่งเศส มาสู่นิวยอร์ก และบาร์เรร์ยังเป็นผู้สอนวิชาฟลูตที่สถาบันดนตรีจูเลียร์ด (The Juilliard School) อันมีชื่อเสียงเป็นระยะเวลากว่า 40 ปี นอกจากนี้ บาร์เรร์เป็นคนแรกที่ได้บรรเลงฟลูตที่ทำจากเงิน และต่อมาก็ยังได้บรรเลงฟลูตที่ทำจากทองคำขาวอีกด้วย ซึ่งเสียงฟลูตอันสะอาดแจ่มใสของบาร์เรร์นั่นเองที่ได้ดึงดูดความสนใจให้กับโปโรโกเฟียฟเป็นอย่างมาก

เมื่อวิเคราะห์แล้ว จะพบว่าเป็นเรื่องค่อนข้างแปลกที่คนรักชาติอย่างแรงกล้าผู้หนึ่งอย่างโปโรโกเฟียฟจะประพันธ์บทเพลงโซนาตาอันอ่อนโยนและสง่างามขึ้นมาในปี ค.ศ. 1943 ซึ่งในขณะนั้นกองทัพเยอรมันกำลังบุกโจมตีบ้านเกิดของโปโรโกเฟียฟที่ประเทศรัสเซีย อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานั้นศิลปินและนักประพันธ์ในรัสเซียต่างได้อพยพ ส่วนโปโรโกเฟียฟได้ย้ายไปพัก ณ บ้านพักตากอากาศบนภูเขาซึ่งท่านได้สัมผัสกับความเงียบและแรงบันดาลใจ ซึ่งการที่โปโรโกเฟียฟได้พักอยู่ที่นี้ ทำให้โปโรโกเฟียฟได้ประพันธ์ Sonata in D major, Op.94 หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1944 บทประพันธ์ได้ถ่ายทอดและดัดแปลงเพื่อสำหรับบรรเลงไวโอลิน จนกลายเป็นผลงานดนตรีประเภทแชมเบอร์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดชิ้นหนึ่ง

โปโรโกเฟียฟ ถึงแก่กรรมในวันที่ 5 มีนาคม ค.ศ. 1953 รวมอายุได้ 62 ปี

2.4.2 บทวิเคราะห์

กระบวนที่ 1 จังหวะเรีวก่อนข้างสบาย (Andantino) เป็นสังคีตลักษณะแบบโซนาตา (Sonata form) ในกระบวนนี้เปี่ยมไปด้วยความนุ่มนวล สง่างาม และเต็มไปด้วยการเคลื่อนไหวที่มีพลัง ซึ่งถูกสนับสนุนโดยแนวประสานจากแนวบรรเลงประกอบที่เปี่ยมด้วยพลัง ซึ่งลักษณะการประพันธ์ในลักษณะนี้ทำให้นึกถึงอิทธิพลของโมเดสต์ มุสซอร์สกี (Modest Mussorgsky)

ตอนนำเสนอ (Exposition)	ห้องที่ 1 – 41
ทำนองหลักที่ 1	ห้องที่ 1 – 14
ทำนองหลักที่ 2	ห้องที่ 15 – 19
ทำนองปิด	ห้องที่ 20 – 41
ช่วงพัฒนา (Development)	ห้องที่ 42 – 87
ตอนย้อนความ (Recapitulation)	ห้องที่ 88 – 117
ทำนองหลักที่ 1	ห้องที่ 88 – 101
ทำนองปิด	ห้องที่ 102 – 117
ช่วงสรุป (Conclusion)	ห้องที่ 118 – 129

ตอนนำเสนอ ห้องที่ 1 – 41 ประกอบด้วยทำนองหลักที่ 1 ห้องที่ 1 – 14 อยู่ในกุญแจเสียง D เมเจอร์ มีลักษณะที่ไพเราะอ่อนหวาน ส่วนทำนองหลักที่ 2 อยู่ในกุญแจเสียง B ไมเนอร์ มีลักษณะที่เปี่ยมด้วยพลัง โดยต้องใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซอสามเข้ามาช่วย และทำนองปิดที่ห้องที่ 20 – 41 อยู่ในกุญแจเสียง A เมเจอร์ มีลักษณะกลับมามีความอ่อนหวานดังตอนต้นของกระบวน

ช่วงพัฒนา มีจุดเด่นโดยการนำแนวทำนองของตอนนำเสนอมาผสมรวมกันและมีความต่อเนื่องกัน โดยในช่วงพัฒนา ประกอบด้วยห้องที่ 42 – 87 มีลักษณะเด่นในช่วงห้องที่ 42 – 50 ผู้แสดงได้เพิ่มความเข้มของสีสันของเสียงมากขึ้น เพราะในการบรรเลงในส่วนนี้มีลักษณะที่เข้มแข็ง โดยการบรรเลงในตอนนี้ ผู้แสดงได้ใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซอสาม เพื่อให้สามารถเล่นได้คล่องตัว แล้วนำทำนองหลักที่ 1 มาพัฒนาทำนอง และมีการเปลี่ยนกุญแจเสียงเป็น C# เมเจอร์ ในช่วงห้องที่ 52 แล้วนำทำนองปิด มาพัฒนาทำนองอีกด้วย ซึ่งทั้งสองทำนองนี้จะถูกนำมาพัฒนา โดยการนำมาต่อดัดกัน โดยทำนองหลัก ๆ จะมีลักษณะดังนี้ (ตัวอย่างที่ 11)

ตัวอย่างที่ 11 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)
แนวทำนองหลักที่ 1 ในแนวฟลูตห้องที่ 1 – 4

The image shows a musical score for Flute and Piano. The Flute part is in the upper staff, marked 'mf' and 'ห้องที่ 1'. It begins with a half note G4, followed by a quarter note A4, and then a triplet of eighth notes (B4, A4, G4). The Piano part is in the lower staff, also marked 'mf'. It features a steady eighth-note accompaniment in the right hand and a bass line in the left hand.

จากภาพด้านบน เป็นจุดเริ่มต้นของบทเพลง โดยทำนองหลักที่ 1 ของกระบวนที่ 1 นี้ จะเริ่มต้นที่แนวฟลูต ซึ่งมีทำนองที่ไพเราะและมีแนวเปียโนบรรเลงประกอบ โดยบทเพลง จะเริ่มต้นด้วยบันไดเสียง D เมเจอร์

โปร โกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)
แนวทำนองหลักที่ 2 ในแนวฟลูตห้องที่ 15 – 16

The image shows a musical score for Flute and Piano. The Flute part is in the upper staff, marked 'f' and 'ห้องที่ 15'. It begins with a triplet of eighth notes (G4, A4, B4), followed by a quarter note G4, and then a half note A4. The Piano part is in the lower staff, featuring a steady eighth-note accompaniment in the right hand and a bass line in the left hand.

จากภาพด้านบน เป็นจุดเริ่มต้นของห้องที่ 15 ซึ่งเป็นแนวทำนองหลักที่ 2 ของกระบวนที่ 1 นี้ โดยแนวฟลูตและแนวเปียโนจะบรรเลงไปพร้อมกัน โดยมีทำนองที่มีลักษณะที่น่าตื่นเต้นและ สนุกสนาน ซึ่งต้องใช้ความดังและความเข้มของเสียงที่มากกว่าทำนองหลักที่ 1 ซึ่งจะแตกต่าง กับทำนองหลักที่ 1 ได้อย่างเห็นได้ชัด

โพรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)

แนวทำนองหลักปิดในแนวฟลูตห้องที่ 20 – 25

ตอนย้อนความ ห้องที่ 88 – 117 แนวทำนองหลักที่ 1 กลับมาอีกครั้งในบันไดเสียง D เมเจอร์ ซึ่งเหมือนกับตอนนำเสนองของช่วงต้นบทเพลง แล้วหลังจากนั้น แนวทำนองที่ 2 ก็จะกลับมาอีกครั้งแต่จะอยู่ในบันไดเสียง D เมเจอร์ แล้วสุดท้ายแนวทำนองปิดก็จะกลับมา และจะอยู่ในบันไดเสียง D เมเจอร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในตอนย้อนความนี้ใช้กุญแจเสียง D เมเจอร์ ทั้งหมด

ช่วงสรุป ห้องที่ 118 – 129 อยู่ในบันไดเสียง D เมเจอร์ แต่จะมีทำนองหลักที่ 1 วนกลับมา ในห้องที่ 125 – 126 แต่ใน 2 ห้องนี้ จะอยู่ในกุญแจเสียง Bb เมเจอร์ แล้วกลับมาจบกระบวน ด้วยกุญแจเสียง D เมเจอร์อย่างไพเราะและสวยงาม

กระบวนที่ 2 จังหวะเร็วสนุกสนานร่าเริง (Scherzo) เป็นสังคีตลักษณะรอนโดแบบเจ็ดตอน (Seven – part rondo form, A – B – A – C – A – B – A) กระบวนนี้มีลักษณะให้ความรู้สึกอย่างมีชีวิตชีวาโดยใช้เทคนิคการแลกเปลี่ยนลักษณะของจังหวะระหว่างฟลูตกับเปียโน ประหนึ่งฟันแปร ตามการสะท้อนกลับไปมา จนกระทั่งจนถึงช่วงกลางของกระบวนนี้ จะมีแนวทำนองที่เปรียบ

เหมือนความฝัน ซึ่งถือว่าเป็นใจความสำคัญของกระบวนนี้ จากนั้นก็จะย้อนกลับมาเหมือนในช่วงต้นของกระบวนในจังหวะที่มีชีวิตชีวาอีกครั้ง

ตอน A	ห้องที่ 1 – 57
ตอน B	ห้องที่ 58 – 122
ตอน A	ห้องที่ 123 – 160
ตอน C	ห้องที่ 161 – 126
ตอน A	ห้องที่ 127 – 177
ตอน B	ห้องที่ 178 – 247
ตอน A'	ห้องที่ 248 – 269

ตอน A ห้องที่ 1 – 57 อยู่ในอัตราจังหวะ 3/4 เริ่มต้นด้วยความตื่นเต้นและมีชีวิตชีวาจากแนวทำนองของเปียโนและฟลูตเข้ามาเป็นแนวทำนองหลักในห้องที่ 7

ตอน B ห้องที่ 58 – 122 เกิดแนวทำนองล้อเลียนในห้องที่ 68 – 74 (ตัวอย่างที่ 12) โดยใช้เทคนิคการแลกเปลี่ยนลักษณะของจังหวะระหว่างฟลูตกับเปียโนส่วนนี้ เพื่อเป็นการสร้างความตื่นเต้นและเร้าใจในตอน B เป็นอย่างมาก

ตัวอย่างที่ 12 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Scherzo)

แนวทำนองล้อเลียนระหว่างฟลูตและเปียโนห้องที่ 64 – 72

The image shows a musical score for Example 12, titled 'ตัวอย่างที่ 12 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Scherzo)'. The score is for Flute (Fl.) and Piano (Pno.). It consists of three systems of music. The first system is labeled 'ห้องที่ 64' and shows the Flute playing a melodic line starting with a forte (f) dynamic, while the Piano provides a rhythmic accompaniment. The second system continues this exchange, with the Flute playing a more complex melodic line and the Piano providing a steady accompaniment. The third system shows the Flute playing a melodic line with a fortissimo (ff) dynamic, while the Piano provides a rhythmic accompaniment. The score is in D major, 3/4 time, and features a scherzo-like character.

ตอน A ห้องที่ 123 – 160 จะกลับมาในทำนองหลัก แต่จะเริ่มในส่วนหลักของทำนองหลัก ซึ่งทำนองยังคงเหมือนเดิมและสัมพันธ์กับตอน A เป็นอย่างดี

ตอน C ห้องที่ 161 – 126 เป็นส่วนที่เกิดทำนองใหม่ โดยจะใช้ทำนองนี้ล้อเลียนกับแนวเปียโน แล้วขึ้นประโยคด้วยแนวทำนอง (ตัวอย่างที่ 13) และเข้าสู่ท่อนเชื่อม

ตัวอย่างที่ 13 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Scherzo)

ส่วนที่เกิดทำนองใหม่ในตอน C ห้องที่ 161 – 172

ห้องที่ 161
Poco più mosso ♩ = 80

Flute
Piano
Fl.
Pno.
Fl.
Pno.

5
9
13

ตอน A ห้องที่ 127 – 177 จะกลับมาในทำนองหลัก โดยเริ่มต้นด้วยความตื่นเต้นจากแนวทำนองของเปียโนและฟลูตเข้ามาเป็นแนวทำนองหลักเหมือนเดิม

ตอน B ห้องที่ 178 – 247 มีลักษณะเหมือนกันกับห้องที่ 58 – 122

ตอน A ห้องที่ 1 – 30 อยู่ในอัตราจังหวะ 4/4 แนวทำนองหลักเริ่มต้นจากแนวฟลูต แล้วบรรเลงเป็นทำนองหลักทั้งในช่วงนี้

ตอน B ห้องที่ 31 – 54 แนวเปียโนเคลื่อนที่ในลักษณะขั้นคู่ 3 เมเจอร์ ควบคู่กับแนวฟลูต ที่โลอาร์เปโจด้วยความรวดเร็วและลื่นไหล และบรรเลงประสานเสียงพร้อมกันในห้องที่ 72 อย่างพร้อมเพรียง

ตอน A ห้องที่ 55 – 72 กลับมาในทำนองหลักอีกครั้ง และเกิดท่อนเชื่อมโดยมีลักษณะคล้ายกับ ตอน B

ตอน C ห้องที่ 73 – 122 แนวเปียโนเล่นอย่างหนักหน่วง แล้วแนวฟลูตเข้ามาอย่างไร้พริ้ว และมีช่วงท่อนเชื่อมในห้องที่ 104 – 107 กับห้องที่ 114 – 122

ตอน A ห้องที่ 123 – 145 กลับมาทำนองหลักดั้งเดิมในแนวฟลูต แต่ในครั้งนี้นั้นแนวฟลูตได้ยกเสียงขึ้น ช่วงคู่ 8 ในทำนองหลักช่วงสำคัญ

ตอน B ห้องที่ 146 – 161 แนวทำนองเหมือนกับในตอน B แต่จะอยู่ในกุญแจเสียง D ไมเนอร์ และเกิดท่อนเชื่อมในห้องที่ 158 – 161

ตอน A ห้องที่ 162 – 175 กลับมาทำนองหลักดั้งเดิมในแนวฟลูต แต่ในครั้งนี้นั้นแนวฟลูตได้ยกเสียงขึ้น ช่วงคู่ 8 ในทำนองหลักช่วงสำคัญ และเข้าสู่ช่วง Coda ในห้องที่ 168 – 173 ซึ่งเป็นการจบกระบวนอย่างสง่างาม

2.4.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลง

บทประพันธ์ Flute Sonata in D Major, Op.94 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev เป็นฟลูตโซนาตาบทใหญ่บทหนึ่ง ซึ่งความยาวของบทประพันธ์ทั้ง 4 กระบวนนี้ รวมกันประมาณ 25 นาที ซึ่งบทประพันธ์นี้มีท่วงทำนองที่ไพเราะและมีความซับซ้อนในเรื่องของจังหวะและเทคนิคขั้นสูง ผู้แสดงต้องมีทักษะการตีความบทเพลงและเทคนิคนิ้วที่ดีและมีความคล่องตัวสูง โดยในตัวบทเพลงจะมีการแลกเปลี่ยนลักษณะของกลุ่มจังหวะของแนวฟลูตกับบรรเลงประกอบอยู่ตลอดทั้งเพลง ซึ่งถือว่าบทเพลงนี้เป็นบทประพันธ์ที่ควรแก่การศึกษาในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกเป็นอย่างยิ่ง

2.2.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

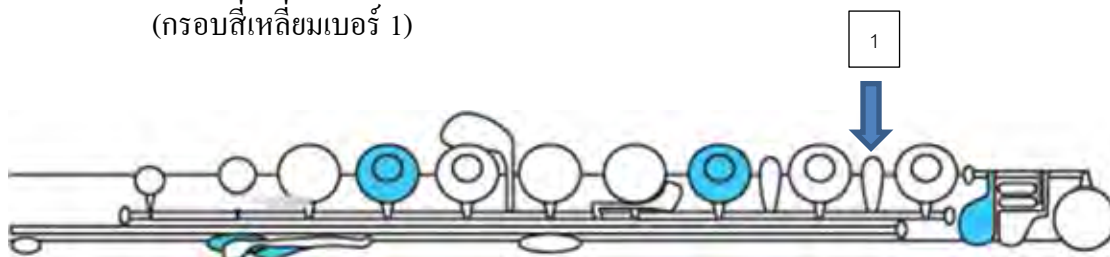
กระบวนที่ 1 ปัญหาจะเกิดที่ห้อง 50 (ตัวอย่างที่ 14) โดยมักผิดพลาดในการบรรเลงโน้ตเสียง A ช่วงเสียงสูงของฟลูตไปหาเสียง F# ช่วงเสียงสูงของฟลูต เนื่องจากโน้ตเสียงก่อนหน้านี้ คือเสียง B ช่วงเสียงสูง ซึ่งจะทำให้รูปการวางมือค่อนข้างไม่คงที่ ผู้แสดงได้แก้ปัญหานี้ดังนี้

ตัวอย่างที่ 14 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)

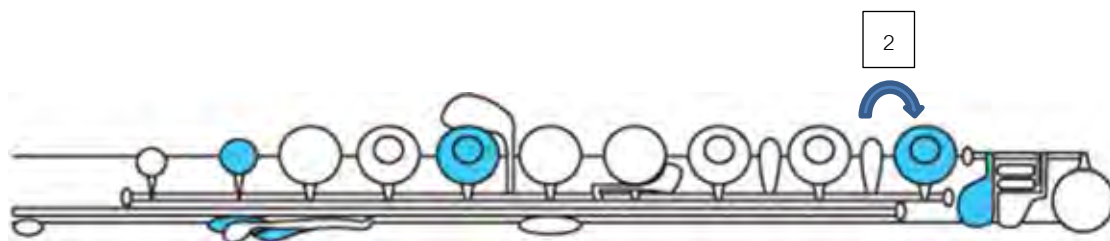
วิธีบรรเลงห้องที่ 50

1. เมื่อบรรเลงถึงตัว B ช่วงเสียงสูง แล้วกำลังไปหาเสียง A ช่วงเสียงสูง ให้นิ้วนางที่กด B ช่วงเสียงสูง ยกเลิกการกดคีย์ เมื่อถึงเสียง A แล้ว แต่นิ้วนางยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม (กรอบสี่เหลี่ยมเบอร์ 1)

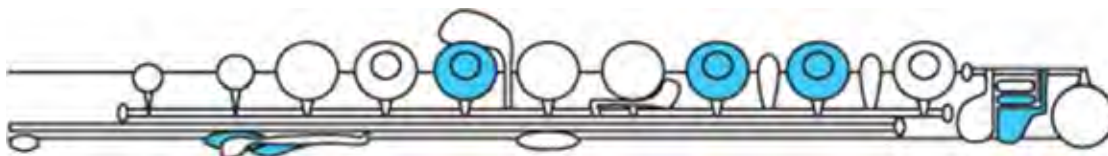

2. เมื่อถึงเสียง A ช่วงเสียงสูงแล้ว การเล่นเสียง A ช่วงเสียงสูงแล้ว ไปหา F# ช่วงเสียงสูง นั้น ให้นิ้วนางเลื่อนจากตำแหน่งในข้อ 1 โดยต้องเลื่อนให้นิ้วใกล้ชิดกับคีย์ให้มากที่สุดจนไปหา F# คีย์ (กรอบสี่เหลี่ยมที่ 2) ซึ่งจะทำให้บรรเลงท่อนนี้ได้อย่างรวดเร็ว

ปัญหาที่สำคัญอีกจุดหนึ่งในกระบวนการนี้คือ ห้องที่ 81 – 83 ผู้แสดงต้องบรรเลงเสียง D ช่วงเสียงสูงมาก ซึ่งอยู่ในช่วงระดับเสียงที่ 4 ของฟลูต (ตัวอย่างที่ 15) โดยสำหรับบทเพลงในส่วนนี้ ผู้แสดงได้คิดแบบฝึกซ้อม (ตัวอย่างที่ 16) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบทเพลงในห้องที่ 81 – 83

ตัวอย่างที่ 15 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)
ระบบนิ้วเสียง D ในช่วงระดับเสียงที่ 4

ตัวอย่างที่ 16 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andantino)
แบบฝึกหัดสำหรับการซ้อมห้องที่ 81 – 83

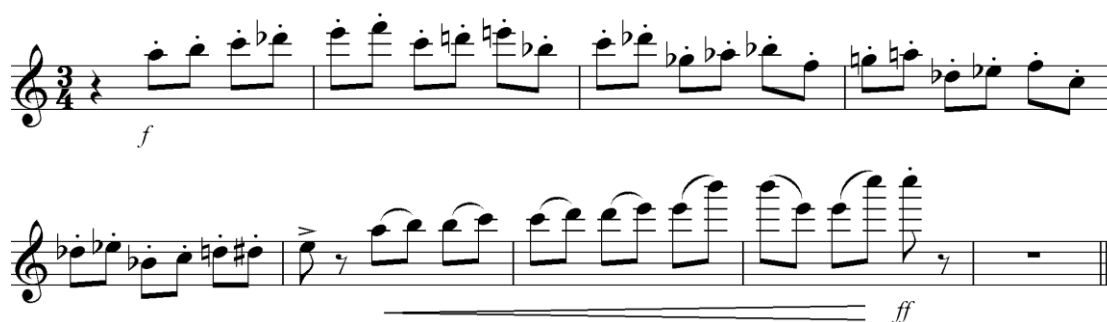
กระบวนที่ 2 เริ่มฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะในจังหวะที่ช้า เมื่อสามารถฝึกซ้อมบทเพลงได้ระดับหนึ่งแล้วให้ซ้อมในจังหวะที่เร็วขึ้นจนถึงจังหวะจริง ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่จะอยู่ในตอน B ในช่วงห้องที่ 62 – 76 (ตัวอย่างที่ 17) และในตอน A ช่วงสุดท้ายในห้องที่ 261 – 288 (ตัวอย่างที่ 18)

ตัวอย่างที่ 17 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Scherzo)
ปัญหาส่วนใหญ่ ตอน B ในกระบวนที่ 2

ตัวอย่างที่ 18 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Scherzo)

ปัญหาส่วนใหญ่ ตอน B ในกระบวนที่ 2 ในช่วง 9 ห้องสุดท้ายกระบวน

กระบวนที่ 3 ปัญหาส่วนใหญ่อยู่ที่การหายใจ ผู้แสดงต้องเตรียมการหายใจในประโยคที่ยาว โดยการวางแผนการเตรียมจุดหายใจ เพื่อสามารถควบคุมลมและเสียงให้ยาวได้ตามที่ต้องการ ปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ การกดโน้ต Bb ในลักษณะที่โน้ตสามพยางค์ในห้องที่ 34 (ตัวอย่างที่ 19)

ตัวอย่างที่ 19 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andante)

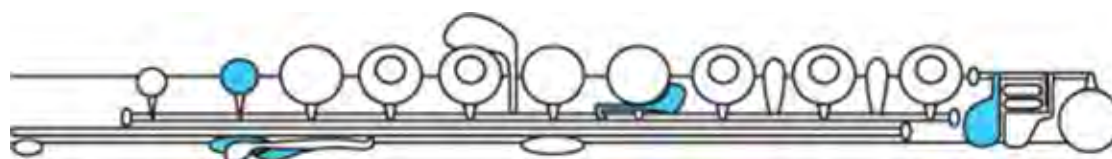
ลักษณะที่โน้ตสามพยางค์ของกระบวนที่ 3 ห้องที่ 34

ข้อแนะนำในกรณีที่บรรเลงเสียงโน้ต Bb และกลุ่มโน้ตในลักษณะนี้ ให้กดตัว Bb ตรงบริเวณนิ้วชี้มือขวาแทนนิ้วปกติ (ตัวอย่างที่ 20) และใช้คีย์นิ้วชี้มือขวาปกติสำหรับห้องที่ 35 – 36 เพราะจะทำให้ผู้แสดงบรรเลงประโยคนี้ได้ง่ายและสะดวกต่อการบรรเลงมากขึ้น

ตัวอย่างที่ 20 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Andante)

แสดงคีย์กดตัว Bb ตรงบริเวณนิ้วชี้มือขวา

กระบวนที่ 4 เตรียมการโดยการซ้อมบันไดเสียง D เมเจอร์ อาร์เปโจและขึ้นคู่สามในบันไดเสียง A เมเจอร์ ช่วงขาลง (ตัวอย่างที่ 21) ฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะให้ได้ในความเร็วมากกว่าจังหวะความเร็ว 112

ตัวอย่างที่ 21.1 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Allegro con brio)

แบบฝึกหัดสำหรับกระบวนที่ 4

ตัวอย่างที่ 21.2 โปรโกเฟียฟ, Sonata in D major, Op.94 (Allegro con brio)

แบบฝึกหัดสำหรับกระบวนที่ 4

ช่วงที่มีความยากและใช้เวลาฝึกซ้อมนาน คือ ช่วงห้องที่ 23 – 30 ฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ ช่วงห้องที่ 50 – 52 แก้ปัญหาโดยการฝึกอาร์เปโจ A เมเจอร์ E เมเจอร์ และฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ ช่วงห้องที่ 155 – 157 แก้ปัญหาโดยการฝึกอาร์เปโจ D เมเจอร์ A เมเจอร์ และฝึกซ้อมโดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะเช่นกัน

2.5 Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2: Claude Bolling

2.5.1 ประวัติและความเป็นมาของผู้ประพันธ์เพลง

โคลด โบลลิง (Claude Bolling, ค.ศ. 1930 – ปัจจุบัน) เกิดเมื่อวันที่ 10 เมษายน ปี ค.ศ. 1930 เป็นนักเปียโน หัวหน้าวงดนตรีและนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส โบลลิงเริ่มสนใจดนตรีตอนอายุ 11 – 12 ปี เมื่อมารดาของเขาส่งให้ไปเรียนวิชาเปียโน เมื่ออายุ 14 ปี โบลลิงได้ร่วมแสดง

ดนตรีร่วมกับเลียวโอเนล ลีโอ แฮมตัน (Lionel Leo Hampton, ค.ศ. 1908 – 2002), รอย เอลดริดจ์ (Roy David Eldridge, ค.ศ. 1911 – 1989) และ เคนนี่ คลาก (Kenny Clarke, ค.ศ. 1908 – 1985) โบลลิงใช้ชีวิตเกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในปารีส ยกเว้นช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 (ในช่วงปี ค.ศ. 1939 – 1945) โดยโบลลิงต้องย้ายไปอยู่ที่เมืองนิซ (Nice) ซึ่งทำให้โบลลิงได้พบกับ มาเรีย หลุยส์ “บ๊อบ” คอลลิน (Marie Louise “Bob” Colin) นักเล่นเปียโน ทรัมเปตและกลอง ผู้ซึ่งเป็นครูที่สอนพื้นฐานต่าง ๆ ทางด้านดนตรีให้กับโบลลิง

เมื่อโบลลิงอายุ 15 ปี โบลลิงได้เข้าร่วมการแข่งขันดนตรีแจ๊สประจำปี ที่จัดขึ้นโดย The Hot Club de France และได้รับรางวัลนักเปียโนยอดเยี่ยมซึ่งทำให้ผู้คนรู้จักเขามากขึ้น และเมื่ออายุ 16 ปี โบลลิงได้ตั้งวงดนตรีขนาดเล็กโดยรวบรวมเพื่อนนักดนตรีที่มีพรสวรรค์และได้บันทึกแผ่นเสียง เมื่ออายุ 18 ปี เข้าได้ประพันธ์เพลงสำหรับภาพยนตร์ไว้มากกว่าหนึ่งร้อยเรื่อง ซึ่งส่วนมากเป็นภาพยนตร์ของฝรั่งเศส โดยเริ่มจากการประพันธ์ประกอบภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับเทศกาลภาพยนตร์แห่งเมืองคานส์ (Cannes Flim Festival) ในปี ค.ศ. 1975

โบลลิงมีชื่อเสียงจากการ "crossover" คือ ประพันธ์ดนตรีข้ามสาย โดยร่วมมือกับนักดนตรีคลาสสิกในบทประพันธ์ Suite for Flute and Jazz Piano Trio นั้น โบลลิงได้ร่วมมือกับฌอง ปีแอร์ รองपाल (Jean – Pierre Rampal) นักฟลูตชาวฝรั่งเศส รวมเอาความอลังการของดนตรีบาโรกเข้ากับดนตรีสวิงโดยบทประพันธ์ Suite for Flute and Jazz Piano Trio No.1 เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1973 สำหรับฟลูตคลาสสิกและวงแจ๊สเปียโนทรีโอ (ประกอบด้วยเปียโน, ดับเบิลเบส, กลองชุด) เพลงชุดนี้ได้ทำการบันทึกเสียงในปี ค.ศ. 1975 ซึ่งต่อมา เพลงชุดนี้ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Grammy Award ในสาขา Best Chamber Music Performance

ในปี ค.ศ. 1986 โบลลิงได้ประพันธ์ Suite for Flute and Jazz Piano Trio No.2 ออกมา โดยสำหรับบทเพลง Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 เป็นเพลงชุดที่มีทั้งหมด 8 กระบวน แต่สำหรับการแสดงในครั้งนี้ ผู้แสดงเลือกกระบวนที่ 1 คือ Espiegele มาแสดง

2.5.2 บทวิเคราะห์

บทประพันธ์ Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 ประพันธ์โดย Claude Bolling ท่อน Espiegle สามารถวิเคราะห์ทั้งลักษณะทางดนตรีได้เป็น สังกีตลักษณะแบบสามตอน (Ternary Form, A – B – A)

ตอน 1 (A)

ท่อน A

ห้องที่ 1 – 25

ท่อน B

ห้องที่ 26 – 41

ท่อน C ห้องที่ 41 – 60

ท่อน D (Transition) ห้องที่ 61 – 86

ตอน 1 เป็นช่วงของการนำเสนอแนวทำนองหลัก (ตัวอย่างที่ 22) โดยท่อนนี้ แบ่งออกเป็น 4 ท่อน ในแต่ละท่อนทำหน้าที่นำเสนอแนวทำนองที่แตกต่างกัน ซึ่งยังคงอยู่ในรูปแบบโครงสร้างของดนตรีคลาสสิก

ตัวอย่างที่ 22 โบลลิง, Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 (Espiegle)

รูปแบบทำนองหลักของท่อน Espiegle ห้องที่ 5 – 13

ห้องที่ 5

ตอน 2 (A')

ท่อน A' ห้องที่ 87 – 107

ท่อน B' ห้องที่ 108 – 123

ท่อน C' ห้องที่ 123 – 164

ท่อน Cadenza ห้องที่ 165 – 193

ท่อน D (Transition) ห้องที่ 194 – 216

ในตอน 2 เป็นการนำเอาโครงสร้างของแนวทำนองหลักมาเล่นในแบบดนตรีแจ๊สมากขึ้น โดยมีการสอดแทรกทำนองที่มีความเป็นแจ๊สมากขึ้น และมีจังหวะจากกลองมาเสริมความแตกต่างจากท่อนที่ 1 โดยให้ความรู้สีกlassic ท่อนนี้แบ่งออกเป็น 5 ท่อน โดยเพิ่มช่วงบรรเลงเดี่ยว (Cadenza) (ตัวอย่างที่ 23) ของแนวฟลูต

ตัวอย่างที่ 23 โบลลิง, Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 (Espiegle)

Cadenza ห้องที่ 167 – 193

Cadenza

ตอน 3 (B)

ท่อน A' ห้องที่ 217 – 232

ท่อน E ห้องที่ 233 – 303

ท่อน F ห้องที่ 304 – 334

ท่อน A' ห้องที่ 335 – 361

ตอน 3 เป็นช่วงของการนำเสนอแนวทำนองหลักต่าง ๆ โดยมีการปรับแต่งโน้ตและสไตล์ของดนตรี ให้มีความเป็นดนตรีแจ๊ส แนวทำนองของฟลูตมีขนาดสั้นลง โดยบทเพลงให้พื้นที่กับแจ๊สทริโอมากขึ้น กล่าวคือมีการให้บทบาทแก่นักเปียโนบรรเลงเดี่ยว และดับเบิลเบสบรรเลงเดี่ยว ก่อนที่ฟลูตจะเข้าร่วมด้วย ในแนวทำนอง A ก่อนจะจบลงอย่างตื่นตาตื่นใจ

2.5.3 วัตถุประสงค์ในการบรรเลง

บทประพันธ์ Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 ประพันธ์โดย Claude Bolling มีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ในด้านการข้ามสายพันธ์ของคนตรี ในที่นี้คือการประพันธ์บทเพลงให้สำหรับฟลูตคลาสสิก บรรเลงร่วมกับวงแจ๊สทรีโอ ซึ่งภายในบทประพันธ์จะมีการสลับท่อนและสไตล์เพลง ระหว่างคลาสสิกและแจ๊สไปมา ประกอบกับรูปแบบของวงที่มีความแปลกใหม่ ซึ่งผู้บรรเลงเห็นว่า เป็นบทเพลงที่ควรแก่การศึกษาและนำมาแสดง

2.5.4 การฝึกซ้อมกับบทเพลง ปัญหาและการแก้ไข

แนวทำนองหลักของบทเพลงและท่อนที่มีความสำคัญ เช่น ห้องที่ 152 – 156 โดยห้องที่กล่าวมาข้างต้นนี้ต้องอาศัยการใช้เทคนิคการบังคับลิ้นซ้อน ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจะอยู่ห้องเหล่านี้ เนื่องจากบทเพลงนี้มีความเร็วมากและเป็นช่วงที่นิ้วต้องไต่บันไดเสียง ผู้แสดงจึงซ้อมควบคู่กับเครื่องประกอบจังหวะเพื่อให้ได้ตามจังหวะที่ต้องการและเหมาะสมกับบทเพลง

ตัวอย่างที่ 24 โบลลิง, Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 (Espiegle)

ช่วงสำคัญที่ควรฝึกซ้อมห้องที่ 152 – 156

บทที่ 3

วิธีการแสดงเดี่ยวฟลูต

3.1 ข้อมูลการแสดง

ผู้แสดง ได้คัดเลือกบทเพลงสำหรับการแสดงทั้งหมดจำนวน 5 บทเพลง

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ประพันธ์โดย Johann Sebastian Bach
2. Prélude et Scherzo ประพันธ์โดย Henri Büsser
3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 ประพันธ์โดย Charles – Camille Saint – Saëns
4. Sonata in D major, Op.94 ประพันธ์โดย Sergei Prokofiev
5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2 ประพันธ์โดย Claude Bolling

3.2 วัตถุประสงค์ของการแสดง

ผู้แสดง ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการแสดงไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาขั้นตอนของการแสดงเดี่ยวฟลูต
2. เพื่อเรียนรู้และพัฒนาขั้นตอนการซ้อมฟลูตอย่างเป็นระบบ
3. เพื่อศึกษา วิเคราะห์บทเพลงสำหรับในการบรรเลงเดี่ยวฟลูต
4. เพื่อนำเสนอศักยภาพและเทคนิคที่สำคัญของฟลูต
5. เพื่อศึกษาและค้นคว้าองค์ความรู้สำหรับบทเพลงในการแสดงเดี่ยวฟลูตอย่างครอบคลุม เช่น ประวัติของผู้แต่ง ความเป็นมาของบทเพลง และแนวความคิดในการตีความลงในตัวบทเพลง
6. เพื่อเผยแพร่การแสดงเดี่ยวฟลูต แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาเอกการแสดงดนตรี และบุคคลที่สนใจดนตรีคลาสสิกทั่วไป

3.3 วัน เวลา สถานที่การแสดง

การแสดงเดี่ยวฟลูตในครั้งนี้ได้จัดขึ้นในวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2556 เวลา 18.00 – 19.30 น. ณ หอแสดงดนตรีซวง (Tongsuang Recital Hall) ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 54/1 สุขุมวิทซอย 3 โดยจัดที่นั่งสำหรับผู้เข้าชมจำนวน 60 ที่นั่ง

3.4 วิธีการแสดงเดี่ยว

1. กำหนดรายการการแสดง และสถานที่สำหรับการแสดง
2. กำหนดผู้แสดงประกอบ รวมถึงผู้แสดงรับเชิญพิเศษ
3. การบรรเลงบทเพลงในแต่ละเพลงนั้น ควรบรรเลงให้สอดคล้องและตรงตามความต้องการของผู้ประพันธ์อย่างลงตัว
4. ผู้แสดงและผู้แสดงประกอบต้องเข้าใจรายละเอียดของบทเพลง รวมถึงการตีความในการบรรเลงบทเพลงต้องไปในทิศทางเดียวกัน และเป็นอันหนึ่งเดียวกัน
5. ปรับแต่งการแสดงและเวลาให้เหมาะสม

3.5 แนวทางปฏิบัติและกระบวนการเตรียมตัวก่อนการแสดง

1. คัดเลือกบทเพลงสำหรับการแสดงเดี่ยวฟลูต แล้วนำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ประจำวิชาทักษะฟลูต
2. วางแผนการซ้อมสำหรับตนเองตามช่วงเวลาที่มิก่อนถึงวันแสดงจริง
3. ประสานงานติดต่อสถานที่สำหรับที่ใช้แสดง รวมถึงนักแสดงที่เล่นประกอบการแสดง เช่น นักเปียโน และนักแสดงรับเชิญพิเศษ
4. ฝึกซ้อมบทเพลงตามที่ได้เลือกไว้ในรายการแสดงอย่างเคร่งครัด ซึ่งควรซ้อมอย่างน้อย ไม่ต่ำกว่าวันละ 4 ชั่วโมง
5. ศึกษาข้อมูลของบทเพลงที่ใช้สำหรับการแสดงหรือบทเพลงที่เกี่ยวข้อง โดยค้นหาจากแหล่งข้อมูลต่างๆที่สำคัญ
6. ฝึกซ้อมกับนักแสดงประกอบอย่างน้อยอาทิตย์ละ 1 ครั้ง และซ้อมเพิ่มอาทิตย์ละ 3 ครั้ง ก่อนถึงการแสดงจริง
7. จัดทำสูจิบัตรสำหรับการแสดง
8. แสดงบทเพลงทั้งหมดให้อาจารย์ประจำวิชาทักษะฟลูต เพื่อขอคำแนะนำและแนวทางการปรับปรุงแก้ไข
9. ติดต่อสถานที่แสดงเพื่อสำรวจสถานที่ เพื่อปรับตั้งเสียงเปียโนและปรับวิธีการแสดง ให้เข้ากับระบบเสียงในสถานที่แสดงจริงด้วย
10. จัดสถานที่แสดงและฝึกซ้อมครั้งสุดท้ายในสถานที่แสดงก่อนทำการแสดงจริง

3.7 การแสดง

การแสดงแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกแสดงบทเพลง 3 เพลง ใช้เวลาแสดงรวม 31 นาที ช่วงที่ 2 แสดงบทเพลงที่เหลืออีก 2 เพลง ใช้เวลาแสดงรวม 28 นาที ระหว่างการแสดงช่วงแรกกับ ช่วงที่ 2 พักการแสดง 15 นาที และเปิดให้ผู้ชมเข้าชมการแสดงก่อนการแสดงเริ่ม 15 นาที

3.8 รายการและเวลาการแสดง

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030; Johann Sebastian Bach	18 นาที
2. Prélude et Scherzo; Henri Büsser	6 นาที
3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6; Charles – Camille Saint – Saëns	7 นาที

พักการแสดง 15 นาที

4. Sonata in D major, Op.94; Sergei Prokofiev	18 นาที
5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2; Claude Bolling	10 นาที

ใช้เวลาในการแสดงรวมประมาณ 1 ชั่วโมง 15 นาที

บทที่ 4

สูจิบัตรการแสดงและโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง

4.1 สูจิบัตรการแสดง

Program

Johann Sebastian Bach

Flute Sonata in B minor, BWV 1030

I. Andante

II. Largo e Dolce

III. Presto

Henri Busser

Prelude et Scherzo

Camille Saint-Saens

Tarantella Op.6 for Flute, Clarinet and Piano

With Akkarapon Dejwacharanon, Clarinet

----- INTERMISSION -----

Sergei Prokofiev

Sonata for Flute in D Major

I. Moderato

II. Scherzo

III. Andante

IV. Allegro con brio

Claude Bolling

Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2

With Kittichot Kunanuntakij, Double Bass

Chatree Tungtrakul, Drumset

and Usa Napawan, Piano

Flute Sonata in B minor, BWV 1030 : Johann Sebastian Bach

ในช่วงปีค.ศ. 1720-1741 Bach ได้ประพันธ์ Flute Sonata ไว้ทั้งหมด 6 บทด้วยกัน คือ BWV 1030-1035 จากบทประพันธ์ Flute Sonata ทั้งหมดของ Bach นั้น Flute Sonata in B minor เป็นหนึ่งในสองบทที่มีแนว Piano ที่เขียนอย่างเต็มรูปแบบ แตกต่างจากรูปแบบที่เป็นแนว Continuo (ที่ให้พื้นที่ในการแต่งเติม ประดับOrnamentเอง) ในบทเพลงนี้ Bach ได้ให้บทบาทของนัก Piano ทัดเทียมและเล่นควบคู่ไปกับนัก Flute มีการแบ่งแนวทำนองมาเล่น ซึ่งให้ความรู้สึกของการเล่นเป็น Duet มากกว่าการเป็น Accompaniment

- ตอนที่1 Andante อยู่ในรูปแบบ Free Ritornello Form มีลักษณะพิเศษมากที่สุดตรงที่มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง Flute กับ Piano ทั้งยังส่งเสริมบทบาทกันและกัน
- ตอนที่2 Largo e Dolce ท่อนแรกที่ตามมานั้น ถูกทำให้เป็นรูปร่างในลักษณะที่มีแนวทำนอง(Theme)หลัก อยู่สองทำนองซึ่งทำนองหลักนี้ มีความสวยงามและไพเราะในรูปแบบที่เรียบง่าย ซึ่งมอบความผ่อนคลายจากความซับซ้อนของตอนที่ 1
- ตอนที่3 Presto อยู่ในรูปแบบของTwo Parts เริ่มต้นด้วยช่วง Prestoที่มีลักษณะเป็น Fugal ซึ่งนำไปสู่ส่วนที่เป็น Gigue ในเครื่องหมายกำหนดจังหวะ12/8 ในส่วนนี้ของบทเพลงเป็นที่โด่งดัง ในเรื่องของจังหวะ Syncopation ที่ชาญฉลาด ซึ่งเรียกร่อง Technical ที่เพียงพอของนัก Flute

Prelude et Scherzo : Henri Busser

Henri Busser (1872-1973) หรือ Paul-Henri Busser นักประพันธ์เพลงและวาทยกรชาวฝรั่งเศส ได้รับการสนับสนุนด้านดนตรีจากพ่อผู้เป็นนักออกแบบ เมื่อเขาแสดงออกถึงการเรียนรู้ดนตรีที่เร็ว Busser ร้องเพลงใน Choirboy ที่Toulouse Cathedral ก่อนจะมาเรียนที่ Ecole Niedermeyer ในปี 1885 โดยเรียนกับ Alexandre George และในปี 1889 Busser เริ่มเรียน Organ กับ Franck เรียน Composition กับ Guiraud Gounod และ Massenet ที่ Paris Conservatoire ต่อมาได้รับรางวัลที่ 2 Prix de Rome ปี 1892 ในปี 1902 Busser เป็น Director การแสดง Pelleas ของ Debussy ที่ Opera-Comique Busser เริ่มสอนที่ Conservatoire ในปี 1904 จากนั้น Busser ได้เป็น อาจารย์สอน Composition ในปี 1931 นอกจากการสอนและการเป็น วาทยากรแล้ว Busser ยังทำ Arrangements เพลงของนักประพันธ์ ชาวฝรั่งเศสอีกมากมาย อาทิเช่น Lully, Rameau, Berlioz, Franck, Bizet และ Faure

Tarantella Op.6 for Flute, Clarinet and Piano : Camille Saint-Saens

Camille Saint-Saens (1835 - 1921) นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ผู้เป็นทั้งนักออแกน นักเปียโนและนักเขียน Saint-Saens เป็นหนึ่งในผู้นำ French Musical Renaissance ของช่วงปี 1870

บทประพันธ์ Tarantella for Flute Clarinet and Piano Op.6 นี้ ถือว่าเป็นผลงานในช่วงแรกของ Saint-Saens แต่เป็นบทเพลงที่แสดงถึง ทักษะอันมากล้นของผู้ประพันธ์ ซึ่งเขียนขึ้นในปี 1857 ขณะนั้น Saint-Saens มีอายุเพียง 22 ปี อย่างที่ผู้มีความสนใจในด้านดนตรีจะรู้กันว่า Saint-Saens เป็นเด็กอัจฉริยะ ผู้ซึ่งพัฒนาสไตล์การประพันธ์ของตนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ผลงานประพันธ์ชิ้นนี้มีทุกสิ่ง เหมือนผลงานที่มาจากผู้เชี่ยวชาญ

บทเพลง Tarantella ถูกจำกัดด้วย แนวทำนองแรกที่ต้นเพลง มีความ กระตือรือร้นแบบคุกคาม ในบรรยากาศเพลงที่นำกลั้วปนพบกัน ก่อนบทเพลง จะเริ่มมีชีวิตชีวา เร็วในแบบที่เป็น Tarantellas ซึ่งมักจะมีลักษณะเร็วแบบ บ้าคลั่ง เหมือน Saint-Saens มีความต้องการที่จะเน้นไปที่ต้นกำเนิดเพลง เต้นรำของอิตาลี ที่เล่าเรื่องแมงมุม Tarantula ที่มีพิษร้ายแรง Saint-Saens ได้ให้ Flute และ Clarinet เล่นอย่างสั้นไหล สับสน เหมือนตกอยู่ใน อันตราย มีการเล่นโน้ตเหมือนกันและพร้อมกันอยู่หลายครั้ง และจับคู่ แนวทำนองไว้ กับการประสานที่หลักแหลมของแนว Accompanime

Sonata for Flute in D Major : Sergei Prokofiev

บทประพันธ์ชิ้นนี้เขียนขึ้นในปี 1943 และได้ถูกนำออกแสดงในปีเดียวกันที่เมือง Moscow โดย Nikolay Kharkovsky, Flutist เล่นคู่กับ Sviatoslav Richter, Pianist ซึ่งหลังจากนั้นในปี 1944 บทประพันธ์ชิ้นนี้ก็ถูกดัดแปลงไปเป็น Violin กับ Piano ในฤดูร้อนของปี 1943 Prokofiev ได้ย้ายออกจาก Moscow มาอาศัยอยู่ "House of Creative Work" ที่ Ural Mountains สถานที่ซึ่ง Prokofiev ได้ประพันธ์บทเพลงอันแสนอลังการนี้ขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่มีธรรมชาติสวยงามตระหง่านตาล้อมรอบ

ท่อนที่ 1 Moderato ในท่อนนี้มีการพัฒนาแนวทำนองหลัก (Theme)

อยู่ 2 แนวทำนองด้วยกันแนวทำนองทั้ง 2 แนวนั้น มีความนุ่มนวล สง่างาม แต่ก็เต็มไปด้วยการเคลื่อนไหวที่มีพลัง ซึ่งถูกสนับสนุนโดย แนวประสานที่เปี่ยมไปด้วยพลัง และประสิทธิภาพ ซึ่งการประสานแบบนี้ทำให้นึกถึงอิทธิพลของ Mussorgsky

ท่อนที่ 2 Scherzo (Allegretto Scherzando) ในท่อนที่ 2 นี้

บทเพลงถูกทำให้มีชีวิตโดยการแลกเปลี่ยน Rhythmic Pattern ของ Flute กับ Piano ประหนึ่งบทสนทนาที่ผันแปรตามการสะท้อนกลับไปมา จนกระทั่งบทเพลงมาถึงจุดที่มีแนวทำนองเหมือนฝัน ซึ่งเป็นใจความสำคัญ (และจากนั้นบทเพลงก็ย้อนไปแลกเปลี่ยน Rhythmic Pattern ของ Flute กับ Piano อีกครั้งหนึ่ง)

ท่อนที่3 Andante เป็นท่อนที่สั้นที่สุด แนวทำนองเริ่มขึ้นอย่าง
เรียบง่าย มีความสงบนิ่งจากนั้นในช่วงกลางของท่อน แนว
ทำนองมีความเข้มข้นทางอารมณ์มากขึ้น ก่อนที่อารมณ์สงบ
จะกลับมาอีกครั้ง

ท่อนที่4 Allegro con brio เป็นท่อนที่เต็มไปด้วยพลังและชีวิตชีวา
มีแนวทำนองที่หลักแหลมไร้ขอบเขต ไร้ขีดจำกัด ทำให้ตลอด
ทุกตัวโน้ตของท่อนนี้เปี่ยมไปด้วยพลัง

Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 : Claude Bolling

Claude Bolling เป็นนัก Piano หัวหน้าวงดนตรีและนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส Bolling เริ่มสนใจในดนตรีตอนอายุ 11-12 ปี เมื่อแม่ของเขาส่งให้ไปเรียนวิชาเปียโน อายุ 14 ปีเขาก็ได้ร่วมแสดงดนตรีร่วมกับ Lionel Leo Hampton (1908 -2002), Roy David Eldridge (1911-1989) และ Kenny Clarke(1908-1985) เขาใช้ชีวิตเกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในปารีส ยกเว้นช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่สอง(1939-1945) ที่เขาต้องย้ายไปอยู่ที่เมืองNice ซึ่งทำให้เขาได้พบกับ Marie Louise "Bob" Colin นักเล่นเปียโนทรมเปิดและกลอง ผู้ซึ่งเป็นครูที่สอนพื้นฐานต่างๆ ทางดนตรีให้เขา

เมื่อ Bolling อายุ 15 ปี เขาได้เข้าร่วมการแข่งขันดนตรีแจ๊สประจำปี ที่จัดขึ้นโดย The Hot Club de France และได้รับรางวัลนักเปียโนยอดเยี่ยม ซึ่งทำให้ผู้คนรู้จักเขามากขึ้น และเมื่ออายุ 16 ปี เขาได้ตั้งวงดนตรีขนาดเล็ก โดยรวบรวมเพื่อนนักดนตรีที่มีพรสวรรค์และได้บันทึกแผ่นเสียง เมื่ออายุ 18ปี เขาได้ประพันธ์เพลงสำหรับภาพยนตร์ไว้มากกว่าหนึ่งร้อยเรื่อง ซึ่งส่วนมากเป็นภาพยนตร์ของฝรั่งเศส โดยเริ่มจากการประพันธ์ประกอบภาพยนตร์สารคดีเกี่ยวกับเทศกาลภาพยนตร์แห่งเมืองคานส์ Cannes Flim Festival ในปี 1975

สำหรับบทเพลง Suite for Flute and Piano Jazz Trio No.2 เป็นเพลงชุดที่มีทั้งหมด8ท่อน แต่สำหรับการแสดงในครั้งนี้ ผู้แสดงเลือกท่อนที่ 1 Espegeleมาแสดง

ชัช ชววิสุทธิกุล: Flutist

ชัช เริ่มเรียนเปียโนเป็นเครื่องดนตรีชิ้นแรกตั้งแต่อายุ 5 ปี จากนั้นเมื่ออายุ 12 ปี ได้เข้าร่วมวงโยธวาทิตโรงเรียนบดินทรเดชา(สิงห์ สิงหเสนี)2 โดยเริ่มเรียนแซกโซโฟนกับอาจารย์ปัญญา เสงฆ์ หลังจากนั้นเมื่ออายุ 15 ปี ได้เปลี่ยนมาเล่นฟลูต โดยเริ่มเรียนกับอาจารย์ชาณุสรณ์ วรณะ ต่อมาได้ศึกษาเพิ่มเติมกับ อาจารย์ปวิภาณ พูลสวัสดิ์ ตามลำดับ

ชัช ได้ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่ ภาควิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกการแสดงดนตรี ศึกษาฟลูตกับอาจารย์ มารุต มโนรัตน์ โดยระหว่างนั้นได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางดนตรีเช่น C.U Symphony Orchestra, Thailand youth Orchestra, Southeast Asian Youth Orchestra and Wind Ensemble, Nonthi youth Orchestra Wind และได้แสดงเดี่ยวฟลูตร่วมกับวง Laai Thai Winds Orchestra ในบทเพลง Flute Concerto No.2 ประพันธ์โดย Wolfgang Amadeus Mozart ทั้งยังมีผลงานกับ GMM Grammy อัลบั้ม Greenlight Project2 กับวง The Zebras

ปัจจุบัน ชัช กำลังศึกษาปริญญาโทที่ ภาควิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกการแสดงดนตรีโดยศึกษาฟลูตกับ อาจารย์บัณฑิต ตั้งไพบูลย์ ควบคู่กับการทำงานเป็นอาจารย์พิเศษที่สถาบันดนตรี Melody Plus, KPN music academy และสถาบันศิลปะดนตรี

อุษา นภาวรรณ Pianist

อุษาสำเร็จการศึกษารัฐศาสตรบัณฑิต (สาขาความ
สัมพันธ์ระหว่างประเทศ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาสันติวิธีปฏิบัติ) วิทยาลัย

ดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยเรียนเปียโนกับ ผศ.ดร.พานันท์ จันทรอรทัยกุล
ในระหว่างศึกษาได้มีโอกาสเข้าร่วม Masterclass กับนักเปียโนที่มีชื่อเสียง อาทิ

Peter Amstutz, Albert Sassman, Mikhail Solovoi, Boris Berman, Peter Frankl
และ Barry Snyder เคยเคยเรียนเปียโนกับ อ.กรรณิการ์ อิศรางค์, ดร.สุวรรณา จึงโสภณ,
Dr.Eri Nakagawa และ Prof.Mag.Margit Heider-Dechant

ในปี พ.ศ.2545 สอบผ่าน ATCL Diploma ของ Trinity College of Music
ด้วยคะแนนสูงสุดของประเทศ และในปีเดียวกัน ได้เข้าร่วม The 9th Annual Music
Institute for Development of Personal Style in Memory of Jascha Heifetz
2002 ที่ Southern Oregon University (USA) ต่อมาในปีพ.ศ.2546 ได้เข้าร่วม
AMA Studio Music Camp for Accompanist โดยเรียนกับ Dr.Bennett Lerner
และในปี พ.ศ.2548 เข้าร่วมการแข่งขันเปียโน บีเยทน์ส์ สนิทวงศ์ ครั้งที่ 5 และเป็น
หนึ่งในผู้เข้ารอบรองชนะเลิศในระหว่างเดือนมิถุนายน-กันยายน 2551 ได้แสดงMozart
Sonatas for Piano and Violin (ครบทั้ง 18 บท) ร่วมกับอาจารย์ Jonathon Glonek
นักไวโอลินชาวออสเตรเลีย ในปี 2551และ 2552 เข้าร่วม "Pro Musica @Penang
Hill" International Workshop & Masterclass for Voice Training
by Opera Plus Studio (Belgium) โดยเรียนการบรรเลงเปียโนประกอบการร้อง
(voice accompaniment) กับ Hein Boterberg และ ได้เข้าร่วมในฐานะ official
pianist ในปี 2553 จนถึงปัจจุบัน

อัครพล เตชวีรนนท์: Clarinetist

อัครพล เกิดเมื่อวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2529 ที่จังหวัดขอนแก่นประเทศไทย เริ่มเรียนดนตรีครั้งแรกเมื่ออายุ 12 ปี จากการเป็นนักเรียนวงโยธวาทิตของโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน โดยศึกษากับอาจารย์กมล เหล่าคำ และอาจารย์มवलชน เกศแก้ว

อัครพล ได้ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่ ภาควิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกการแสดงดนตรี โดยในระหว่างนั้นอัครพลได้ศึกษาและมาสเตอร์คลาสกับนักคลาริเน็ตที่มีชื่อเสียงหลายท่าน อาทิเช่น อาจารย์ ดร. ยศ วัฒนีสอน, อาจารย์อภิรักษ์ พยัคฆ์เลิศ, อาจารย์ทรงพล วงษ์ปิติรุ่งเรือง, อาจารย์สูงสันต์ รัตนผล, James Cambell, Olivear Viva, Jiri Horavac, Bernard Zachueber, Francis Benda, Gregory Oakes ฯลฯ

ในปีพ.ศ. 2552 เขาได้รับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเวียนนา ประเทศออสเตรียเข้าศึกษาจนดริระยะสั้นที่ค่ายดนตรี (Internationale Sommerakademie) ประเทศออสเตรีย อีกทั้งยังได้เข้าร่วมการแสดงดนตรีในรายการต่างๆ เช่น Sayowee 2005-2010, Bangkok Symphony Orchestra, Thailand Philharmonic Orchestra, Chulalongkorn Clarinet Ensemble 2005-ปัจจุบัน, Asian-Russia Symphony Orchestra 2011, Silpakorn Clarinet Quartet 2010-ปัจจุบัน ฯลฯ

ปัจจุบัน อัครพล จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยาและพัฒนา ภาควิชาดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และเป็นอาจารย์พิเศษวิชา ทักษะคลาริเน็ต ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยบูรพา

ชาตรี ตั้งตระกูล: Percussionist

ชาตรีได้เริ่มเรียนเครื่องมือเอก Percussion ในชั้นมัธยมโดยศึกษากับอาจารย์ อรรถสิทธิ์ วัฒนางวงศาภิรมย์ ต่อมาชาตรีได้เข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาที่ คณะดุริยางคศาสตร์สาขาวิชาดนตรีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษากับ อาจารย์เผ่าพันธุ์ อำนางธรรม, อาจารย์สุชาวิทย์ ประทีปวงษ์ และอาจารย์ธนະสิทธิ์ สิทธิพานิชวัฒนา นอกจากนี้เขายังได้เข้าร่วมกิจกรรมทางดนตรีต่างๆ ดังต่อไปนี้

- เป็นสมาชิกวงดุริยางค์เยาวชนไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 -2551
- ได้ร่วมเล่นวง CU Symphony Orchestra ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549-2553
- ได้ร่วมเล่นกับวง Supercussion
- ได้ร่วมเล่นศิลปกรรมคอนเสิร์ตครั้งที่ 8-10
- เข้าร่วมค่าย Unity Project
- เข้าร่วมค่าย SAYOWE 2008
- ได้ร่วมเล่นวง Viola Lover ครั้งที่ 5

กิตติโชติ คุณานันทกิจ: Double Bassist

กิตติโชติ คุณานันทกิจ เกิดเมื่อ 12 กันยายน 1987 หลังจากจบการศึกษาระดับมัธยม จากโรงเรียนบดินทรเดชา(สิงห์ สิงหเสนี) 2 เขาได้เข้าศึกษาที่ คณะดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเรียน Double Bass Jazz สาขาการนแสดงดนตรีแจ๊ส เขาเป็นอดีตศิลปินวงกานชา เคยได้รับรางวัลสีสัน อวอร์ด ครั้งที่ 22 รางวัล ศิลปินหน้าใหม่ ศิลปินกลุ่ม อัลบั้มยอดเยี่ยม

4.2 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง

Chulalongkorn University
 Department of Western music
 Faculty of Fine and Applied Arts

Presents

Master Flute Recital

By

Thanach Chawawisuttikoon

March 14 2013, 6 P.M.
Tongsuang's Studio@NaNa
 54/1 Sukumvit Soi 3 (NaNa), Wattana, Bangkok, Thailand

Works by

- J.S. Bach: Flute Sonata in B minor, BWV 1030
- H. Büsser: Prélude et Scherzo
- C. Saint-Saëns: Tarantella, Op. 6
- S. Prokofiev: Sonata in D major, Op 94
- C. Bolling: Suite for Flute and Jazz No. 2

Guest Artist

- Akkapon Dejwacharanon (Clarinet)
- Kittichote Kunanuntakij (Double Bass)
- Chatree Tungtrakul (Drum set)

Accompanist : Usa Napawan

Free Admission

บทที่ 5

บทสรุปและคำแนะนำ

5.1 คำแนะนำ

สิ่งสำคัญที่สุดก่อนการแสดงเดี่ยว คือ การเตรียมความพร้อมให้ครบทุกรอบด้านดังนี้

1. ควรออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ร่างกายพร้อมสำหรับการบรรเลงที่ใช้ระยะเวลายาวนาน
2. การพักผ่อนและการนอนหลับอย่างเพียงพอมีความสำคัญต่อการบรรเลงอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้เรามีร่างกายที่พร้อมสำหรับการแสดง รวมถึงการป้องกันอาการร้อนในและแผลในช่องปาก
3. ควรดื่มน้ำสะอาดในปริมาณที่สมดุลต่อร่างกาย เพื่อทำให้ริมฝีปากมีความชุ่มชื้นและไม่แห้งจนเกินไปสำหรับในวันแสดง
4. เตรียมสภาพจิตใจให้พร้อมสำหรับการแสดง เช่น การนั่งทำสมาธิให้จิตใจให้สงบ เพื่อให้มีสติในระหว่างการแสดงอยู่เสมอ
5. ควรจัดการแสดงเหมือนจริงก่อนการแสดงจริงอย่างน้อย 1 – 2 ครั้ง เพื่อหาข้อผิดพลาดและนำไปแก้ไข

ส่วนในวันแสดง ผู้แสดงต้องมีการเตรียมตัว และข้อควรคำนึงในการแสดงดังนี้

1. ควรอบอุ่นร่างกายให้พร้อม เช่น ปาก นิ้ว และเครื่องดนตรี เพื่อให้ร่างกายตื่นตัวและไม่ให้เย็นจนเกินไป
2. เตรียมสภาพจิตใจให้พร้อมโดยการตั้งสมาธิและให้กำลังใจตนเอง
3. บุคลิกในการแสดงนั้นถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการแสดงเป็นอย่างมาก เพราะจะช่วยเป็นแรงเสริมให้ผู้ฟังได้รับรู้ถึงความรู้สึกและความสุนทรีย์ในการรับชมและรับฟังมากขึ้น ทั้งยังช่วยเสริมส่วนสำคัญของบทเพลง เช่น ช่วงดั่ง – เบา ช่วงอ่อนหวาน และช่วงสนุกสนาน เป็นต้น
4. ความประหม่าและอาการตื่นเต้นเป็นสิ่งที่ผู้แสดงทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นผู้แสดงควรมีสติและสมาธิในการบรรเลง รวมถึงการเตรียมความพร้อมในการแสดงและการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยทำให้ลดอาการประหม่าและตื่นเต้นได้ดีที่สุด

5. การแต่งกายของผู้แสดงควรอยู่ในรูปแบบที่เป็นทางการ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เครื่องแต่งกายของผู้แสดงต้องสามารถเอื้ออำนวยต่อท่าทางในการบรรเลงและการหายใจได้อย่างสบาย

5.2 บทสรุป

วิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวฟลูตนี้ผู้แสดงได้ศึกษาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาสนับสนุนในการแสดงเดี่ยวฟลูต ซึ่งในการที่ผู้แสดงได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้แสดงเดี่ยวในเชิงลึกนั้น จะเสริมสร้างองค์ความรู้ที่ทำให้ผู้แสดงเข้าใจและลึกซึ้งในบทเพลงมากยิ่งขึ้น เพราะผู้แสดงได้เรียนรู้ถึงประวัติของผู้ประพันธ์และผลงานอื่น ๆ ทัวไปเกี่ยวกับบทเพลงที่แสดง การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทเพลง การศึกษาด้านทฤษฎี สังเกตลักษณะของบทเพลง และการวิเคราะห์ความคิดของผู้ประพันธ์ ซึ่งสิ่งต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะสามารถทำให้ผู้แสดงสามารถอธิบายถึงหลักการและเหตุผลในการบรรเลงบทเพลงในการแสดงได้อย่างมีหลักการ

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการแสดงเดี่ยวนั้น คือ การซ้อม ถ้าผู้แสดงวางแผนการซ้อมการแสดงอย่างเป็นระบบจะทำให้การแสดงนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด แต่หากไม่มีการวางแผนการฝึกซ้อมและลงมือฝึกซ้อมตามแผนที่ได้วางไว้ ผลลัพธ์สุดท้ายก็คือ การแสดงจะไม่สามารถประสบความสำเร็จได้เลย นอกจากนั้น การซ้อมด้วยความเข้าใจและถูกวิธีนั้น จะสามารถช่วยให้ผู้แสดงพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์ของการแสดงได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ผู้แสดงควรเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากผู้อื่น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ผู้แสดงได้มีความคิดที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น การเพิ่มประสบการณ์ต่าง ๆ อาจกระทำได้หลายวิธี ซึ่งวิธีที่ผู้แสดงปฏิบัติเป็นประจำได้แก่ การฟังจากสื่อบันทึกต่าง ๆ ศึกษาบทเพลงเดียวกันจากแผ่นบันทึกเสียงต่าง ๆ เปรียบเทียบการบรรเลงจากอาจารย์ผู้สอน หรือนักเป่าฟลูตด้วยกัน พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและยอมรับในคำวิจารณ์เพื่อนำไปปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยองค์ประกอบต่างๆกล่าวมาข้างต้นนี้ ล้วนเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทางในการบรรเลงให้ผู้ฟังเกิดความประทับใจ และได้รับฟังดนตรีจากเสียงของฟลูตที่ผู้แสดงได้นำเสนออย่างมีอรรถรส

ผู้แสดงหวังว่าวิทยานิพนธ์การแสดงเดี่ยวฟลูตชิ้นนี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาทางด้านความรู้และศักยภาพการบรรเลงของผู้แสดงได้เป็นอย่างดี และสามารถนำองค์ความรู้เหล่านี้ไปพัฒนางานการดนตรีคลาสสิก รวมถึงนักเรียน นิสิต นักศึกษาเอกการแสดงดนตรี และผู้ที่สนใจในดนตรีคลาสสิกทั่วไปในประเทศไทยให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ณัชชา พันธุ์เจริญ. พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เกษ
กะรัต, 2552.

ณัชชา พันธุ์เจริญ. ดนตรีคลาสสิก: ศัพท์สำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

ณรุทธ์ สุทนต์จิตต์. สังคีตนิยม ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก. พิมพ์ครั้งที่ 4. ฉบับปรับปรุง
แก้ไข กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ธีรวัฒน์ รัตนประภาเมธีรัฐ. การแสดงเดี่ยวฟลูตโดย ธีรวัฒน์ รัตนประภาเมธีรัฐ. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2554.

มารุต มโนรัตน์. การแสดงเดี่ยวฟลูตโดย มารุต มโนรัตน์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

ศศิ พงศ์สรายุทธ. ดนตรีตะวันตก ยุคบาโรกและยุคคลาสสิก. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.

ภาษาอังกฤษ

Bach, J. S. Four Flute Sonatas (bärenreiter urtext). โน้ตเพลง Bärenreiter.

Bolling C. Suite for Flute & Jazz Piano Trio. โน้ตเพลง G. Schirmer, 1987.

Moyse, L. Flute Music By French Composers for Flute and Piano. โน้ตเพลง G. Schirmer, 1967.

Oxford University. Grove Dictionary of Music.

Prokofiev S. Sonata Opus 94 for Flute and Piano. โน้ตเพลง G. Schirmer, 1948, 1965.

Saint – Saens C. Tarantella, Op. 6 for Flute, Clarinet and Piano. โน้ตเพลง International Music

ภาคผนวก

บันทึกการแสดงผลเดี่ยวฟลูต โดย ธานี ชววิสุทธิกุล

การแสดงเดี่ยวฟลูต โดย ธนัช ชววิสุทธิกุล

(A FLUTE RECITAL BY THANACH CHAWAWISUTTIKOON)

การแสดงเดี่ยวจัดแสดง ณ สตูดิโอ ชงสรวง วันพฤหัสบดีที่ 14 มีนาคม 2556

รายการแสดงประกอบด้วยบทเพลงจำนวน 5 บทเพลงดังนี้

1. Flute Sonata in B minor, BWV 1030 ผลงานการประพันธ์ของ Johann Sebastian Bach
2. Prélude et Scherzo ผลงานการประพันธ์ของ Henri Büsser
3. Tarantella for Flute and Clarinet, and Piano Op.6 ผลงานการประพันธ์ของ Charles – Camille Saint – Saëns
4. Sonata in D major, Op.94 ผลงานการประพันธ์ของ Sergei Prokofiev
5. Suite for Flute and Jazz Piano No.2 ผลงานการประพันธ์ของ Claude Bolling

รวมเวลาในการแสดงทั้งสิ้น 1 ชั่วโมง 30 นาที

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ	ธนัช ชววิสุทธิกุล
วัน เดือน ปีเกิด	4 มกราคม 2531
ประวัติการศึกษา	ระดับประถมศึกษา โรงเรียน ไผ่ตออุดมศึกษา ปีการศึกษา 2537 – 2542 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 2 ปีการศึกษา 2543 – 2545 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 2 ปีการศึกษา 2546 – 2548 ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ดุริยางคศิลป์ตะวันตก) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2552 ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (การแสดงดนตรี) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2555